

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

51. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

18. PROSINCE 2005

Z obsahu:

U babylónských řek
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
30. listopadu 2005
- strana 2 -

Smrt biskupa - misionáře
Kdo byl misionář
Luigi Locati?
- strana 4 -

**Dítě potřebuje
matku a otce**
- strana 6 -

**Nejkrásnější dárek
Vánocům:
lásky a porozumění**
- strana 8 -

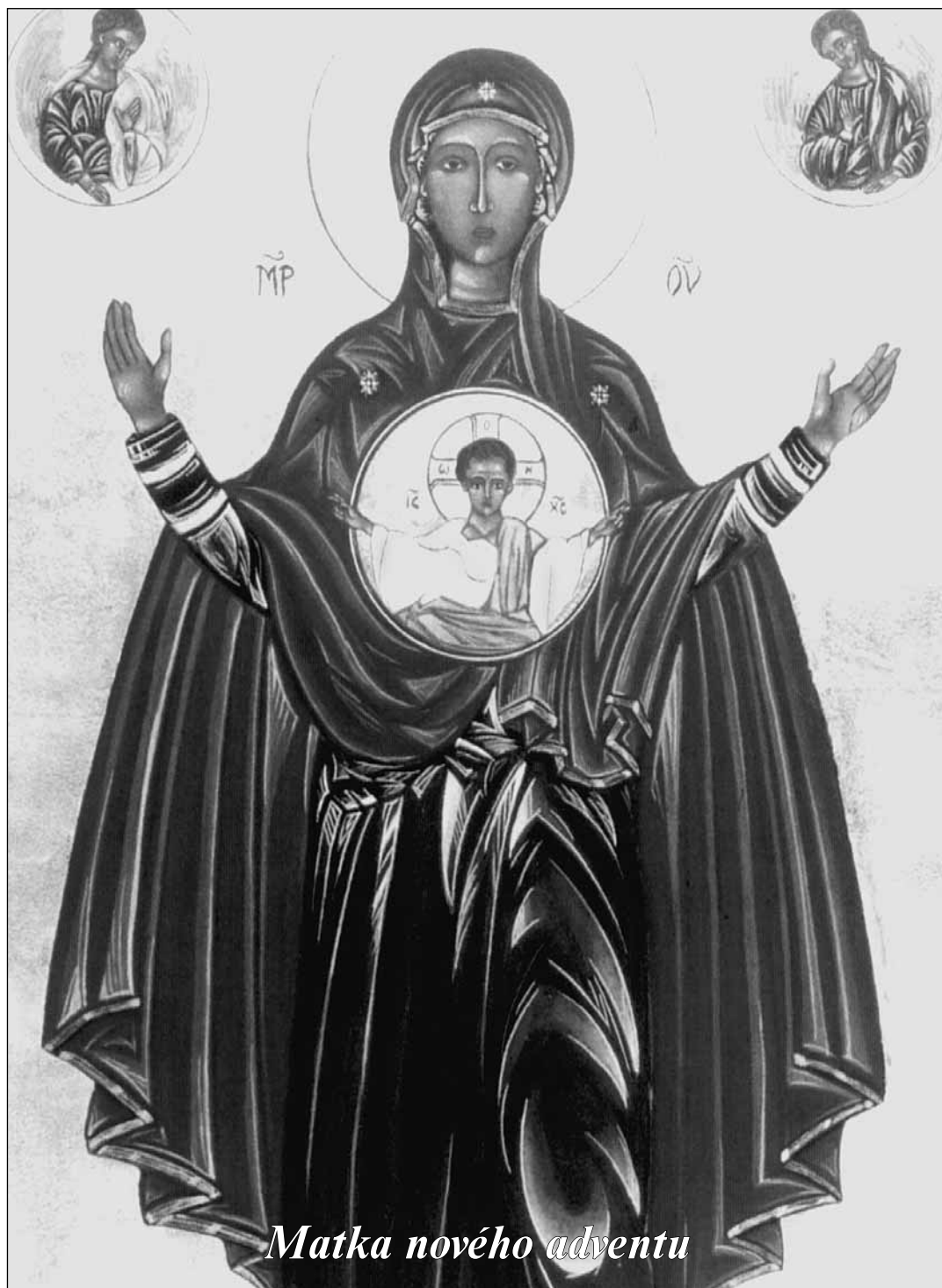
Je třeba začít doma
Provokační myšlenky
jednoho otce
o posvěcení všedního dne
- strana 9 -

**Paní Ludmila Žeravíková
ze Zlína podává svědectví
o svém uzdravení
na přímluvu otce Pia**
- strana 10 -

Lépe porozumět evangeliu
- strana 11 -

**Kněz: farní funkcionář -
nebo představitel Krista?**
- strana 12 -

**Prohlášení Rady Iustitia
et Pax o zadlužování**
- strana 13 -

Matka nového adventu

EDITORIAL

Ačkoliv se den začíná zkracovat již uprostřed horkého léta, prožíváme citelně důsledky tohoto zkracování až v závěru roku. Představu, že by se toto zkracování nemělo zastavit, si raději vůbec nepřipouštíme. I kdybychom funkci slunce redukovali na pouhý zdroj světla, pomyslení, že bychom se měli bez něho obejít, vyvolává v člověku přímo hrůzu až zoufalství. I bez zvláštních vědeckých znalostí si každý uvědomuje, že se sluncem by odešel všechen život. Stačí, když někdy nastane období, ve kterém je obloha dlouhou dobu pokryta těžkými mraky a mlhami, takže slunce nemůže ukázat svou tvář, a mimoděk se zmocňuje lidí zvláštní tíseň, která se projevuje nakonec i na zvýšené úmrtnosti. Slunce je víc než jen zdroj světla a tepla, je jedinečnou hnací silou, energií celého koloběhu přírody, na které jsme beze zbytku závislí. Není divu, že mu pohanské národy přisuzovaly božské vlastnosti. Věnovaly mu velkou pozornost, takže i bez astronomických přístrojů dokázaly přesně vypořizovat ten okamžik, kdy ukončí své „vzdalování“ a opět se začne krůček za krůčkem vracet, a tento den se pro ně stal oslavovaným dnem radosti a naděje. Křesťanství nevidí v slunci boha, ale zcela logicky spojuje symbol světla se svým Bohem a Pánem, který je pro ně „Vládcem světla, které nezná západu“. Temnota znamená naopak stav hříchu, tedy smrti, a je úkolem křesťana, aby ve vlastním zájmu „povstal z temnot a oděl se do světla“. Svátky Kristova příchodu na svět jsou proto právem zasazeny právě do období zimního slunovratu.

Není většího šílenství než se stavět k slunci negativně. A přece jsme toho svědky. Skutečnost, že stroj přírody, „poháněný“ sluncem, funguje bez jakékoliv údržby a bez odpadu již miliony let, svědčí o dokonalosti této koncepce a o správném „dávkování“ jeho pohonné energie. Mohlo by se

Pokračování na str. 7

U babylónských řek

V tuto první středu adventu, liturgické doby mlčení, bdění a modlitby v přípravě na Narození Páně, rozjímáme o žalmu 136, který se proslavil v latinské verzi svým úvodem Super flumina Babylonis. Text evokuje tragédii, kterou prožíval židovský národ během zničení Jeruzaléma v roce 586 př. Kr. a při následném babylonském zajetí. Máme před sebou národní zpěv o bolesti, poznamenaný strohou nostalgii nad tím, co bylo ztraceno.

Tato bolestná prosba k Hospodinu, aby vysvobodil své věrné z babylonského zajetí, vyjadřuje dobře také pocity naděje a očekávání spásy, s jakými jsme začali adventní dobu.

Předobraz holokaustu

První část žalmu (srov. v. 1–4) stojí na území vyhnanství s jeho řekami a kanály, které zavlažovaly babylonskou nížinu, sídlo deportovaných Židů. Je to jako by symbolická anticipace likvidačních táborů, do kterých byl poslán židovský národ – ve století, které jsme teprve nedávno nechali za zády – v rámci úděsné operace smrti, která zůstává nesmazatelnou hanbou lidských dějin.

Písně, které patří Hospodinu

Druhá část žalmu (srov. v. 5–6) je naopak proniknuta láskyplnou vzpomínkou na Sión, město ztracené, ale v srdcích vyhnanců živé. Zapojeny jsou v Žalmistových slovech ruka, jazyk, patro, hlas, slzy. Ruka je nezbytná ke hře na citeru: ale nyní je ochrnlá bolestí (srov. v. 5), a proto jsou citery zavěšeny na vrbách.

Jazyk je potřebný pro zpěv, ale nyní se přilepil k patru (srov. v. 6). Nadarmo babylonští biřící žádají písně, žádají, abychom se radovali (v. 3). Siónské písně jsou Hospodinovy písně (v. 3–4). Nejsou to písně folkloristické nebo divadelní. Jen v liturgii a ve svobodě národa mohou stoupat k nebi.

Bůh, který je posledním soudcem dějin, dokáže pochopit a přjmout podle své spravedlnosti také křik obětí, trpké hlasy, které slyší ze záhrobí.

Jiskra pravé touhy

K dalšímu rozjímání o našem žalmu obraťme se raději k svatému Augustinovi. Velký církevní Otec do svého rozjímání zavádí překvapující a velice aktuální tón: ví, že i mezi babylonskými obyvateli jsou osoby, které usilují o pokoj a dobro společenství, i když nesdílejí biblickou víru, protože neznají naději věčného Města, ke kterému my směřujeme. Nesou v sobě jiskru touhy po něčem nepoznaném, větším, transcendentním, po pravém vykoupení. A říká, že i mezi pronásledovateli, mezi nevěřícími se nacházejí osoby s touto jiskrou, s určitým druhem víry a naděje, nakolik jim to dovolují okolnosti, ve kterých žijí. S touto vírou ve skutečnost, jakkoliv nepoznanou, jsou reálně na cestě k pravému Jeruzalému, ke Kristu. A s touto otevřenou nadějí i pro babylonské, jak je Augustin nazývá – pro ty, kteří neznají Krista, ba ani Boha, a přesto touží po nepoznaném, napomíná také nás, abychom se neupínali prostě na materiální věci přítomného okamžiku, nýbrž abychom kráčeli po cestě k Bohu. Jen s touto větší nadějí můžeme správným způsobem přetvořit tento svět. Svatý Augustin to říká těmito slovy: „Jsme-li obyvatelé Jeruzaléma... a musíme žít na této zemi, ve zmatku současného světa, v přítomné Babylónii,

kde nepřebýváme jako občané, nýbrž jsme zde vězni, pak je třeba, abychom to, co je řečeno v tomto žalmu, nejen zpívali, ale také žili: to je možno uskutečnit s hlubokou touhou srdce, které plně a nábožně prahne po věčném městě.“

A připojuje ohlédnutí na „pozemské město nazvané Babylónie“: ono „má osoby, které pohnuty láskou k němu usilují o zajištění pokoje – pokoje časného – přičemž nežijí v srdci jinou naději, vkládají do ní dokonce všechnu svou radost, aniž by si něco jiného slibovali. A vidíme, jak vyvíjejí všechno úsilí, aby byli užiteční pro pozemskou společnost. Nuže, když se přičinují s čistým svědomím v těchto přibytích, Bůh nedopustí, aby zahynuli s Babylónií, protože je předurčil, aby byli obyvateli Jeruzaléma: za předpokladu, že žijíce v Babylónii, nedychtí po její pýše, prázdné nádheře a diskvalifikující aroganci... On vidí jejich porobu a ukáže jim ono jiné město, po kterém mají opravdu dychtit a zaměřovat k němu všechno úsilí.“ (Esposizione sui Salmi, 136, 1–2: Nuova Biblioteca Agostiniana, XXVIII, Řím 1977, s. 397.399)

A prosme Pána, aby v nás všech probudil tuto touhu, tuto otevřenost vůči Bohu, a aby také těch, kteří neznají Krista, se mohla dotknout jeho láska, abychom tak všichni společně putovali k definitivnímu Městu a světlo tohoto města aby se mohlo zjevit také v této naší době a v tomto našem světě.

*Boletino Vaticano 30. 11. 2005
Mezititulky redakce Světla*

STANOVISKO PŘEDSEDY ČBK K PODPISU NOVELY CÍRKEVNÍHO ZÁKONA

Česká biskupská konference vyjadřuje svou lítost nad skutečností, že prezident republiky podepsal novelu církevního zákona prosazenou komunisty a socialisty a odmítnutou Senátem Parlamentu České republiky. Novelu chápeme jako diskriminaci církví, zasahování státu do církevních věcí a zavádění druhé kategorie občanů pro celou třetinu obyvatel této země. Očekáváme, že Ústavní soud novelu zruší. Jinak bychom museli mít vážné obavy o demokracii v naší zemi.

ČBK

Všemohoucí pokora

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

U Boha nebude nic nemožného.

Pros Ducha Svatého, aby dříve, než tě zavede na místo božských zázraků, očistil tvou duši, aby na toto nejsvětější místo nevstoupilo nic poskvrněného, a utišil tvé srdce, aby ani v nejmenším nenarušilo posvátnou vznešenost, která naplňuje prostor, kde se Stvořitel chystá zasnoubit s člověkem.

Kam to míří Bůh? Do pohrdaného galilejského zapadáka, odkud podle obecného mínění nemůže vzejít nic dobrého. Právě zde v nejchudším domku se chystá největší zázrak ode dne stvoření: Nejvyšší a Nejsvětější se setká s čistou Pannou, ve které našel zalíbení. Jednoho ze svých nejvznešenějších vyslanců posílá Bůh před sebou k dívce jménem Maria z Davidova rodu. Z jeho úst uslyšíš pozdrav plný obdivu a hluboké úcty: *Bud' zdráva, milostiplná! Pán je s tebou!* Jsou to vznešená slova, která pocházejí z nebe. Sám Bůh je vložil do úst svému poslu. Kdykoliv je budeš vyslovovat, připomeň si živě posvátnou chvíli, které budeš nyní svědkem, kdy je Maria poprvé uslyšela a byla naplněna úžasem. Pros Gabriela, aby tě naučil pronášet je vždy s podobnou úctou, jak je vyslovil on.

Na tváři nejsvětější Panny se zračí plachý údiv. Nepolekal ji zjev anděla, ale obsah tohoto vznešeného pozdravu. Necítí se být tím, čím ji anděl nazývá. Zatímco my ve svém sebehodnocení tak rádi míříme nepřiměřeně vysoko, milostiplná se nepokládá za víc než za *nepatrnou služebnici*. Není právě toto důvod, proč *nalezla milost u Boha*?

Poklekni s úctou před nevýslovným divem, který ti odhaluje krásu a vznešenost pokory, nejpohrdanější ze všech ctností. Nejvyšší Bůh se pokoří před Pannou, která se pokojuje před ním. Nic neposiluje více vzájemnou úctu než pokora, zdroj a znamení nejhlubší a nejoprávněnější lásky.

V čem se projevuje Boží pokora? Pán všeho světa se podrobuje vůli svého vyvolaného tvora, aby se pak podrobil i všem zákonům, které při stvoření vložil do lidské přirozenosti. *Počneš a porodíš syna*. Boží posel přednesl přání Stvořitele, který čeká na odpověď a souhlas svého nejpokornějšího tvora, prosté a čisté Panny ze zapadlé obce.

Jak se to stane?

V Mariině otázce nenajdeš ani stín námitky nebo pochybnosti. Naopak, již v ní je obsažen naprostý souhlas bez ohledu na to,

kerak se to stane. Jako spoluúčastnice Božicho zázraku má jistě nárok dovědět se, jakým způsobem ho Bůh uskuteční. Andělova odpověď je adresována i tobě. Jeho vysvětlení ti poodhrne závoj největšího a nejvznešenějšího tajemství: poprvé uslyšíš zvěst o tom, co by jinak na lidskou mysl nikdy nevstoupilo, o tajemném vnitřním životě trojjediného Boha, který se dnes zjevuje v nevýslovném zázraku vtělení Božího Syna.

Gabrielova odpověď je víc než jen pouhé vysvětlení. Obsahuje v sobě také věrohodné pozvání k dokonalé a bezmezné důvěře v dobrotivou Boží všemohoucnost. Při pohledu na Pannu a Matku uč se dívat vždy s vírou za všechny hranice omezujících lidských měřítek a navyklých představ. Osvoj si dokonale nejvyšší spolehlivou a neklamnou skutečnost, že *u Boha není nic nemožného*. Právě dnes a právě zde zjevuje bezmeznou moc své lásky, když uskutečňuje svůj odvčkový plán v podmínkách a způsobu, které překračují všechnu naši zkušenost, vědomí i očekávání. Pro vůli Všemohoucího není nic nelogického v tom, že se stane matkou nejen *neplodná* stařena, ale i neporušená Panna, která *muže nepoznává*.

Maria nemá další otázky a může vyslovit to, k čemu od počátku tihne ve svém srdci a co Bůh od ní očekává: *At' se se mnou stane, jak jsi řekl!*

V tomto okamžiku padají na tvář v úžasu a úctě andělé, trůny i mocnosti. Nadešel klíčový obrat v lidských dějinách tím, že v nejúchvatnějším a nejvznešenějším svazku se Duch Boží zasnoubí s nejpřednější a nejsvětější z lidských dcer k dokonalému vzájemnému sebedarování: Maria se zcela odevzdává Bohu a Bůh se zcela odevzdává jí. Ten, skrze něhož všechno je stvořeno, sestupuje, aby posvětil své vlastní dílo. Posvátným tajemstvím života, které vložil do lidského rodu, nyní sám beze zbytku projde, aby tak vrátil člověku ztracený život. V panenském lůně dívky z Nazareta začíná klíčit božské lidství Syna člověka. Pokorná láska a věrnost mu pod srdcem Panny připravila tak bezpečný příbytek, že se Všemohoucí může stát bezmocným dítětem a být v jejím lůně i v její náručí zcela odkázan na její láskyplnou ochranu a péči. U Boha není nemožné ani toto nejhlubší pokoření. Proč je tak často nemožné u člověka?

Uvědom si, jak *veliké věci může ten, který je mocný*⁽¹⁾, když se může spojit s duší, která je tak naplněna pokorou, že neváhá zcela a bez výhrad se odevzdat a zasvětit jeho božské vůli. To je totiž jediný důvod, proč Maria vysloví svůj souhlas. Nepřijímá nabí-

Liturgická čtení

1. čtení - 2 Sam 7,1-5.8b-12, 14a.16

Když se usadil král David ve svém paláci a Hospodin mu popřál pokoj od všech okolních nepřátel, pravil král proroku Nátanovi: „Podívej se, já bydlím v domě z cedrů, zatímco Boží archa přebývá uprostřed stanových pláten.“ Nátan odpověděl králi: „Jdi a splň všechny záměry, které máš v srdci, vždyť Hospodin je s tebou!“

Ale v oné noci ozvalo se Hospodinovo slovo k Nátanovi: „Jdi a řekni mému služebníkovi Davidovi: Tak praví Hospodin: Ty mi chceš vystavět dům, kde bych bydlel? Já jsem tě vzal z pastviny od ovcí, abys byl vládcem nad mým izraelským lidem, a byl jsem s tebou ve všem, cos podnikal, vyhubil jsem před tebou všechny tvé nepřátele. Zjednám ti veliké jméno, jaké mají ti nejvyšší na zemi. Určím svému izraelskému lidu místo, zasadím ho tam a bude tam bydlet. Nebude se již děsit a lidé oddaní zločinu se neodvážejí ho sužovat jako dříve, v dobách, kdy jsem ustanovil nad svým izraelským lidem soudce. Popřeji mu pokoj od všech jeho nepřátel. Hospodin ti oznamuje, že vystaví dům tobě. Až se naplní tvé dny a uložíš se ke svým otcům, vzbudím po tobě potomstvo, které vzejde z tvých útroby, a upevním jeho království. Já mu budu otcem a on mi bude synem. Tvůj dům a tvé království potrvá přede mnou navěky, tvůj trůn bude pevný navždy.“

2. čtení - Řím 16,25-27

Bratři! Bůh vás může utvrdit, (abyste žili) podle evangelia, jak jsem vám to hlásal, a podle kázání o Ježíši Kristu. Bylo vám zjeveno toto tajemství, které bylo skryté od věčných časů, ale dnes je zřejmé předpověďmi Písma na příkaz věčného Boha a oznámeno všem národům, aby ho vírou poslušně přijaly. A proto Bohu, který jediný je moudrý, buď skrze Ježíše Krista sláva na věčné věky. Amen.

Pokračování na str. 15

zené poslání, protože se jí líbí, nenajdeš tu ani náznak, že by si od toho sama něco slíbvala nebo nárokovala. Neptá se ani na to, jak má překonat nevyhnutelné obtíže, které ve svém stavu musí předpokládat. Vykročila na novou tajemnou cestu s jedinou jistotou: *Vůle služebnice Páně* splývá s vůlí Pána v dokonalou jednotu.

Smlouva, kterou svým *At' se stane* uzavřela s Hospodinem, otevírá cestu k naplnění dějin spásy.

Vrať se domů s vědomím, kdo je Ten, jemuž můžeš důvěřovat.

Na věky chci zpívat o Tvém milosrdenství⁽²⁾, Tobě, který jediný jsi moudrý, buď skrze Ježíše Krista sláva na věčné časy.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 1,49; ⁽²⁾ resp. žalm 89

Smrt biskupa - misionáře

14. července 2005 byl v Keni zavražděn apoštolský vikář z Isiola.

Kdo byl misionář Luigi Locati?

Opět skončil jeden den se všemi jeho starostmi a jeho utrpením. Opět jeden den, který končil večerí v pastoračním centru: pozdrav na rozloučenou a pak přímou cestou domů.

Cesta, po které šel tolikrát, nebyla delší než 100 metrů. Jako jindy doprovázen stráží, která byla odpovědná za bezpečnost ve vikariátu: byl zde již vícekrát ohrožován. Útočníci se museli vynořit zcela nečekaně, jakoby z ničeho. Klacky a mačetami srazili nejdříve jednoho člena doprovodu, který bylo o něco dál, potom druhého. Mons. Locati se ještě pokusil svým vrahům utéci. Marně. Vystřelili po něm několikrát z pistole. Přepadení zůstalo neobjasněno. Malé společenství přispěchalo Mons. Luigi Locati mu brzy na pomoc, ale bylo již pozdě. Přežil jen transport do nemocnice. Bylo to 14. července, jen devět dní nato byl by se dožil Don Luigi, jak mu říkali jeho farníci, 77 let. Říká se, že umírající vidí znovu probíhat celý svůj život. Pokud je tomu tak, které okamžiky svého pohnutého života znovu prožil? Snad své dětství v italském Vinzagliu, malém městečku v diecézi Vercelli, kde se narodil, snad pomyslel i na mariánskou svatyni Panny Marie Sněžné, kde se modlíval s Mons. Natalinem Pescarolem, biskupem z Cunea, kde – jak se svěřil vedení diecéze ve Vercelli – pocítil tehdy jako ministrant kněžské povolání. Snad myslel i na svůj seminář, nebo na den 29. červen 1952, den svého kněžského svěcení. A na Santa Maria Maggiore ve Vercelli, kde byl 11 let kaplanem, knězem jako mnozí jiní: energickým, rozhodným, přívětivým, oblíbeným u věřících. Sestra Marie Loreta vzpomíná s dojetím na

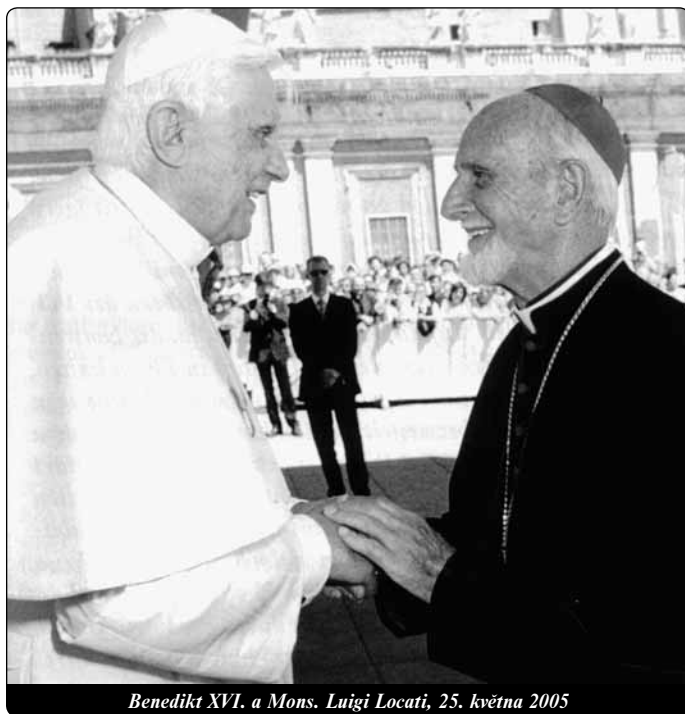
léta, kdy byl Don Luigi kaplanem u sester sv. Eusebia a často je navštěvoval. A proto nebylo také nic divného, že je chtěl mít po svém boku, když odcházel od Afriky. Ano, do Afriky. Snad myslel také na rok 1962, na onen měsíc říjen, kdy nechal všechno za sebou a odcestoval do Keni. Tento kněz, *dar viry* diecéze Vercelli, se usadil na severu země v zapomenuté oblasti, zapomenuté i vládou. Jak bychom mohli připustit, že na tento den nepomyslel? Od té doby byla jeho vlastní Afrika, Afričané jeho národem. Strávil zde 43 léta, z toho 41 v Isiolu. „Když přišel do Isiolu, byla zde jen hrst chatrčí. ... Počet křesťanů obnášel jeden tučet,“ vzpomíná sestra Loreta. „Dnes jsou to tisíce. První kostel postavil v Isiolu, ale dnes je máme ve všech vesnicích vikariátu a mnohé z nich se staly farnostmi.“ V té poslední, kterou dal Don Luigi v Keni zřídit, měl po příchodu svého nástupce trávit svůj odpočinek.

Mons. Luigi Locati

To svěřil sestře Loretě. Mezitím totiž dosáhl věku 75 let a čekal na svého nástupce. Mons. Ambrož Ravasi, biskup z Marsabitu, potvrdil, že mu to bylo přislíbeno, a on s tím byl velice spokojen. Diecéze Marsabit se krátce před zavražděním biskupa stala jevištěm konfliktu mezi dvěma etniky. Tento konflikt stál více než 70 000 lidských životů, z toho několika desítek dětí. Nejdříve se věřilo, že mezi oběma případy existuje souvislost, ale Mons. Ravasi to popírá: „Není zde žádná souvislost, a to už proto, že Mons. Locati byl ohrožován ještě před vypuknutím konfliktu...“ Také islámský fundamentalismus je třeba vyloučit. Mons. Locati udržoval

dobré styky s muslimy: to dokládají jeho každoměsíční návštěvy na islámské radě. P. Renato Kizito Sesana, combonián, který působí již celá desetiletí v Nairobi, ho popisuje jako spolehlivého a zdrženlivého muže. Samozřejmě – jako všichni biskupové – nemohl nevidět kolem sebe, v jak nelidských podmínkách musí žít jeho národ, jak velice je mezi mocnými v Keni rozšířená korupce, a jako biskup se podílel na vypracování určitých dokumentů o této situaci. Poslední vznikl v květnu a obsahoval neskrývanou kritiku. Ale normálně, jak potvrzuje P. Kizito, nebyl Mons. Locati pro to, aby se tyto zlořády pranýřovaly veřejně. Nevyhledával také žádné kontroverze. „Pracoval v oblasti svého vikariátu pro svůj lid, nikoho přitom nediskriminoval, muslimy nevyjímaje.“ A přece byli někteří lidé zpočátku nakloněni k tvrzení, že za smrt apoštolského vikáře mohou muslimové. Že tomu tak není, potvrdil i Joseph Samal, koordinátor rozvoje vikariátu. Vypráví o společnosti, která bez ohledu na to, ke kterému etniku nebo náboženství patří, hledí budoucnosti vstříc s úzkostí a starostmi. „Všem prokazoval dobro,“ potvrzuje. A je zde také okolnost, jak velký počet lidí se účastnil jeho pohřbu. Lid ho miloval. Pro ně pro všechny stavěl školy, zdravotní střediska i školy pro umělecká povolání a všeobecné odborné školy, jako např. školu pro sekretářky, což bylo jeho mistrovské dílo. Tyto projekty byly podporovány četnými sponzory z Vercelli, z diecéze, odkud pocházeli i další kněží a laici, kteří se k Donu Luigimu připojili. 15. února 1995 uznala církev veřejně jeho dílo a mohlo dojít k zřízení apoštolského vikariátu. Don Luigi byl jmenován biskupem, přirozeně prvním v Isiolu, proto přišlo z Říma nařízení, aby byl přenesen do tamní katedrály. Oné katedrály, kterou chtěl mít tak krásnou s obrazem Božského Vykupitele na fasádě. Oné

Benedikt XVI. a Mons. Luigi Locati, 25. května 2005

katedrály, která byla zasvěcena sv. Eusebiovi, patronu a ochránci jeho vlasti ve Vercelli.

V Isiolu nikdo nemůže pochopit, jak mohlo dojít k této tragické události. Všichni, koho jsme se ptali, nevidí v jeho dobročinnosti vůči chudým důvod k jeho zavraždění. Možná, že to bylo tomu či onomu trnem v oku, především tamním bossům, kteří se právě skrže chudobu druhých obohacovali. V době, kdy byl psán tento článek (konec července), tápala policie ještě stále v temnotách. Podezření šla různými směry: jedno z nich do školy, kterou před krátkou dobou otevřel Mons. Locati v Merti, 200 km od Isiola, a kvůli které se s místními představiteli dostal do sporu. Školy byly vyňaty z biskupova dohledu a jejich řízení svěřeno vedení etnických skupin. Z toho důvodu je biskup zavřel, což vyvolalo více než nedůvěru bossů. Jiná stopa, která snad je s tragédií spojená, jde jiným směrem: policie bere stále v úvahu dva strážce katedrály a dva kněze, kteří měli v minulosti s biskupem nedorozumění. Ta se vyskytují všude, i na církevní půdě, ale dělat zde závěry by bylo nesprávné... To, co se v souvislosti s připravovaným procesem očekává, je, že nedojde k druhému případu Kaiser (P. Antonín Kaiser byl zavražděn v srpnu 2000 a vyšetřování bylo různými zastíracími manévry zmařeno) a že se v případě vraždy objeví ještě nějaké překvapení.

Přítom P. Kaiser nebyl zdaleka jediný misionář, který byl v minulosti v Keni zavražděn. Od roku 1997 je to již pět misionářů, kteří zde za různých okolností položili svůj život. Nešťastné okolnosti nebo prostě nedostatečná bezpečnostní opatření patří k symptomům této země. V březnu minulého roku vybuchla v bytě biskupa malá nálož a v září mu neznámý útočník dal na krk mačetu, ale biskup ho zahnal na útěk. Mons. Luigi Paiaro, biskup z Nyhahuru, o něm potvrzuje, že se cítil ohrožo-

Keňský prezident Mwai Kibaki při posledním rozloučení s Mons. Locatim 20. července 2005

ván. Don Luigi to řekl také své sestře při návštěvě Itálie, kdy se 25. května také setkal při generální audienci s papežem. Fotografie, jak si s úsměvem podávají ruku s Benediktem XVI., se po atentátu objevila v mnoha časopisech. Byl to den pro Afriku. A když se na tuto fotografii podíváme dnes, nabývá jiné ceny, protože zvýrazňuje péči církve o černý kontinent.

Proběhla Locatimu v posledním okamžiku jeho života myslí také tato návštěva? Snad. A pravděpodobně i dojmy z dlouhého

pobytu v Africe. Například ony kameny, které používal místo židle. Vypráví o tom Franco Givone, ředitel misijního centra ve Vercelli, který byl dvacet let jeho spolupracovníkem. Vzpomíná si také, že monsignor nechtěl žádné elektrické osvětlení, protože jeho farníci je nemají, a také žádný vodovod, protože jeho farníci musí chodit pro vodu kilometry daleko. „Nechtěl také vydlážděnou podlahu ve svém bytě,“ dodává Mons. Givone. Říkal se smíchem, že jeho farníci by mohli na ní uklouznout... A také katecheze

Změnit svět

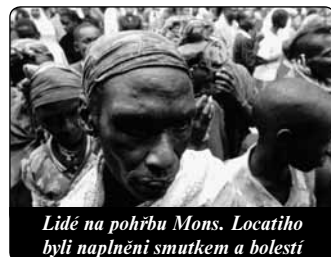
Když matka Tereza přijela do Říma převzít Nobelovu cenu míru, čekalo na ni mnoho novinářů. Každému vtiskla do ruky záračnou medailku. To bylo pro ni typické: každému chtěla darovat Marii, aniž by se ptala na vyznání. Jeden novinář jí položil poněkud provokativní otázku: *Matko, máte už 70 roků. Až zemřete, svět bude jako předtím. Co se změní po tolika námahách? Vždyť si trochu odpočínáte. Tak mnoho námahy se nevyplatí. Svět se stejně nezmění!*

Nastalo ticho a všichni s napětím čekali, co odpoví tato malá, a přece tak velká žena. Matka Tereza se usmála a řekla:

Podívejte se, já jsem si nikdy nemyslela, že můžu změnit svět. Chtěla jsem jen jedno: být malou kapkou čisté vody, ve které se zrcadlí Boží láska. Zdá se Vám to málo? Zmatený novinář se nezmohl na odpověď. Tu matka Tereza pokračovala: Snažte se být i Vy malou kapkou vody, a už budeme dva. Jste ženatý? - Ano, matko. - Dobře, pak to řekněte i Vaší ženě, a už budeme tři. Máte i děti? - Ano, matko, tři. - Povězte to také Vaším dětem, a už nás bude šest.

V Číně se jí zeptal jeden vedoucí stranický funkcionář: *Kým je pro vás komunista?* Bez váhání odpověděla: *Boží dítě.* Příklad stálo v novinách o matce Tereze, která řekla o komunistech, že jsou to Boží děti. Měla z toho radost, protože se po dlouhém čase objevilo v komunistickém tisku slovo Bůh.

musely být pro něho docela prostě. Sedl si pod strom a odpovídal na otázky věřících. Byl to zdrženlivý člověk. Ale když si vzal něco do hlavy, dříve nebo později to prosadil. Bylo o něm známo, že má tzv. „drsný talíř“. Také P. Gigi Anataloni, který dlouhá léta působil v Keni, vzpomíná na jeho strohý život. Ale vzhledem k prostředí, ve kterém žil, to nikoho neudivovalo. „Kdyby se Mons. Luigi tomuto prostředí nepřizpůsobil, nikdy by tu nemohl vydržet,“ domnívá se. Krátké setkání s papežem v něm zanechalo trvalý dojem. Při jedné večeri vyprávěl o tom, jak velice ho potěšilo, když mu papež řekl, že zná vikariát, který mu byl svěřen.

Lidé na pohřbu Mons. Locatiho byli naplněni smutkem a bolestí

A v tomto zapomenutém koutku světa potkal také Mons. Luigi Annalenu Tonelli, laickou misionářku, která dlouhou dobu působilá u somálského obyvatelstva v Keni, než začala být ze strany vlády kvůli tomu šikanována. Mons. Givone si také vzpomíná, že když byla Annalena v Keni ve Warju, severovýchodně od Isiola, a když pak odešla do Nairobi, jezdila do Isiola na dovolenou. Je zajímavé, že zde máme co do činění s dvěma osudy, které se odehrávaly ve stejném Božím koutě. Během dvou let oba zde stejným způsobem přišli o život, oba byli večer jen několik metrů od svého bytu zavražděni.

Mezi vším, na co Mons. Locati mohl myslet v tom strašném okamžiku, jistě nechyběl ten, který ho povolal, aby podstoupil toto dlouhé dobrodružství tak daleko od vlasti. Ten, který mu po celá léta byl tak nablízku jako nikdo jiný: jistě myslel na Ježíše Krista.

Z 30giorni 8/2005
přeložil -lš-

Dítě potřebuje matku a otce

Jestliže Církev rozhodně odmítá legalizaci homosexuálních svazků, neznámá to, že homosexuální jedince diskriminuje nebo je chce přehlížet. Jako jednotlivé osoby mají homosexuální stejné práva a stejnou důstojnost jako každá jiná osoba. To všem neznámá, že homosexuální dvojice může mít stejná práva, jako by uzavřela manželství.

Španělští biskupové uvádějí ve svém prohlášení z 1. října 2004, že se jedná o blaho dítěte, nikoliv o „domnělá práva osob, která si přejí adoptovat dítě. Dvě osoby stejného pohlaví nejsou způsobilé pro takovou adopci.“

Zcela průkazný empirický materiál, který potvrzuje oprávněnost protestu Církve ve věci takové adopce, byl uveřejněn počátkem května 2005 v USA „Národním sdružením pro výzkum a terapii homosexuality“ (National Association for Recherche and Therapy of Homosexuality, NARTH). Tato organizace byla založena v roce 1992, aby shromáždila psychologické poznaky o původu homosexuality, její terapii a o vzorech chování spojenými s homosexualitou.

NARTH zveřejnilo 6. května „Výzkumnou zprávu o homosexuálním rodičovství, adopci a pečovatelském partnerství“. Tato studie je dílem George Rekerse, profesora neuropsychiatrie a nauky o chování na lékařské fakultě univerzity v Jižní Karolině.

Studie obsahuje obšírnou dokumentaci a byla zpracována pro potřebu amerických soudů. Má být použita ve všech soudních jednáních, která se zabývají otázkou, zda může nebo nesmí být homosexuálům povoleno, aby adoptovali děti.

Psychická zátěž

Již sama povaha domácnosti, která je vytvořena „homosexuálně se chovajícími dospělými“, ohrožuje „velmi silně svěřené děti, protože je vystavuje vysokému stupni zátěže, který silně překračuje míru zátěže u heterosexuálních partnerů“, stojí ve zprávě mimo jiné.

Adoptované děti patří podle Rekerse „k nejzranitelnějším členům společnosti, protože v době, kdy mají přijít do nového domova, prodělaly již celou řadu velmi těžkých situací, např.

rozvod, zanedbání nebo traumata (např. smrt rodiče). K tomu přistupuje stres spojený s tím, že se dítě musí přizpůsobit novému rodičovskému domu a novému prostředí.“

Rekers pak uvádí četná šetření, ze kterých vyplývá, že adoptované dítě, i když přichází do těch nejpříznivějších rodinných

poměrů, již od počátku trpí výrazně častěji psychickými poruchami.

Uvádí široké spektrum vědeckých studií z různých zemí celého světa, které ukazují, že pravděpodobnost psychických poruch, jako je sklon k sebevraždě, poruchy chování a tendence k útěku, jsou u homosexuálních dospělých významně vyšší. Jestliže některý z dvojice trpí psychickými poruchami nebo problémy s drogami či alkoholem, vyvolává to ještě větší problémy u adoptovaných dětí.

„Logický závěr těchto šetření je, že heterosexuální dospělí všeobecně mají zřetelně lepší zdraví, více energie a větší schopnost emocionální zátěže, aby se mohli věnovat péči o děti,“ píše dotyčný odborník.

Nestabilita

Dalším faktem, který podle studie hovoří proti tomu, aby homosexuální páry adoptovaly děti, je prokázaná skutečnost, že partnerství osob stejného pohlaví ve srovnání s řádným manželstvím muže a ženy jsou výrazně nestabilnější a krátkodobější.

KŘESŤANSTVÍ JE POSLEDNÍ BAŠTA PROTI MORÁLNÍ ZKÁZE

Američtí Židé se postavili na obranu křesťanské víry proti předsudkům v médiích, u politiků a vědců. Založili k tomu cíli organizaci „Židé proti antikřesťanským pomluvám“. Chtějí informovat veřejnost o skutečném významu křesťanské víry. Organizaci budou podporovat četní rabíni, umělci a kulturní vědci. Tito Židé od ortodoxních až po nevěřící oceňují křesťanství jako poslední baštu proti mravní zkáze USA. Solidarizují především s konzervativními křesťany v Izraeli. „I kdyby se na ně společnost dívala jako na malomocné, v našich očích jsou to hrdinové,“ prohlásil novinář Don Feder z Bostonu. Americkým soudům vytýkají dvojí tvář. Na jedné straně je možno se hlásit ke Karlu Marxovi, ale vánoční jesličky jsou na státní půdě zakázány.

Kath-net

Tato nestabilita vede u adoptovaných dětí k tomu, že pokud jsou svěřeny do péče nebo adopce homosexuálních párů, podstatně častěji musí měnit domov. Adoptované děti mají již za sebou jednu anebo více traumatizujících změn. Další častější změna vede k ještě větším duševním poškozením a špatnému psychosociálnímu přizpůsobení.

Rekers se odvolává na longitudinální studii z registru obyvatel v Norsku a Švédsku, ze které vyplývá, že rozchody mužských homosexuálních dvojic jsou 1,5x častější než heterosexuálních manželů. Pokud jde o ženské homosexuální dvojice, je ukazatel rozchodů dokonce 2,67x vyšší než u tradičních manželství.

Děti potřebují matku a otce

Problémy nastávají podle Rekerse také z toho důvodu, že dítěti chybí vzory, které v domově s otcem a matkou zpravidla má. V domově s jedním členem nebo více členy, kteří se chovají homosexuálně, je péče o dítě ochuzena o pozitivní pomoc, která je pro formaci dítěte nezbytná.

„Chybí vztah otec – matka a vzor matka – otec v jeho zvláštním vztahu na výchovu dítěte. Stejně tak chybí vzor vztahu manžel-manželka, který, pokud jde o sociální chování a psychické zdraví, je v normální rodině zřetelně zdravější a podstatně stabilnější než v homosexuálních životních stylech, což je všeobecně uznáváno,“ píše profesor Rekers.

Badatelé, kteří se sami hlásí k homosexuálům, často tvrdí, že sexuální orientace dospělého nemá vliv na to, zda je úloha rodičovství naplněna nebo ne. Podle profesora Rekerse tomu tak není. Kromě toho adoptované děti potřebují nejen rodiče, kteří plní elementární rodičovské funkce. Potřebují také rodiče, kteří mohou vytvořit rodinnou strukturu, ve které panuje atmosféra příznivá pro

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

rozvoj dítěte. Vždyť i stát fakticky omezuje možnosti adopce u nově sezdaných anebo starých manželských párů a u těch, které se teprve před nedávnem přistěhovaly do země.

Děti, které byly předány k adopci, ztratily již zpravidla pozitivní vzor rodičů - manželů. Když jsou předány do domácnosti, kterou vedou dvě osoby stejného pohlaví, nemůže se tím tento jejich nedostatek nahradit. Zůstávají ochuzeny o nezbytné vzory.

Rádné manželství má pro výchovu dětí dvě zvláštní přednosti: děti vidí a prožívají, jak muž a žena při společně uskutečňované výchově uplatňují každý své vlastní, vrozené a zcela odlišné schopnosti a vlastnosti. Soužitím, ve kterém obě manželské strany spolupracují při výchově dítěte, získávají děti navíc velice důležité poznatky pro svůj budoucí život.

Podle Rekerse staví manželství dítěti před oči čtyři řídicí vzory, které jsou pro jeho zrání nesmírně důležité:

- heterosociální vzor stabilního mužsko-ženského manželského vztahu;
- heterosociální vzor matky a otce, kteří vzájemně koordinují výchovnou práci;
- rodičovský vzor vztahu otec - dítě;
- rodičovský vzor vztahu matka - dítě.

Studie dále konstatuje, že přízpůsobení adoptovaných dětí probíhá nejlépe, když žijí spolu s mužem a ženou, kteří tvoří manželství. Podle Rekerse je jednoznačně v zájmu dětí, které mají být svěřeny do cizí péče, aby se dostávaly výlučně do řádných rodin sezdaných heterosexuálních manželů, protože ti tvoří přirozenou rodinnou strukturu, která nabízí mnohem lepší, příznivější, nezbytné a ničím nenahraditelné přednosti, a zajišťují tak lepší přízpůsobení, než jak je tomu u homosexuálních dospělých osob.

Podle Zenit

zdát, že toto dávkování je pevně nastaveno a nemůžeme na něm nic měnit. Ale není tomu tak. Nežádoucí lidská činnost, která nedodrží „bezodpadovou technologii přírody“, produkuje v povážlivě narůstající míře takové množství nežádoucích látek, že došlo k citelnému narušování právě tohoto slunečního „dávkování“ a důsledky se už začínají projevovat velmi negativně. Ve chvíli, kdy si to člověk poprvé uvědomil, měl ihned zásadním způsobem změnit své chování. Ale nestalo se tak. Naopak. Největší producent škodlivého znečištění atmosféry - USA - dokonce odmítá připojit se k nápravným opatřením. Člověk se začal chovat v komplexním organismu přírody jako zhoubný nádor, jehož bujení se vymklo přirozenému a zdravému rozvoji, nebo také jako nekultivovaný primitiv, který místo aby se zabydlel v přiděleném domě a zveleboval ho, hází do kamen jeho zařízení, okna, dveře, podlahy i krovy. Dávat přednost vlastnímu okamžitému a nepřiměřenému požitku před zachováním nezbytných a nenahraditelných podmínek pro vlastní život je evidentním projevem vnitřní zaslepenosti.

Co to znamená žít v zaslepenosti? Znamená to totéž jako nechtít vidět, tedy žít bez světla a ve tmě. Kdo je ve tmě, nevidí skutečnost, ale jen své přeludy. Kumulace škodlivin v atmosféře ovšem jsou jen jedním z řady projevů dobrovolné lidské zaslepenosti a součástí projevů globální škodliviny zvané sobectví, jehož indexem jsou zášť, chamtivost, války, rozvody, potraty, eutanazie, zhoubné nemoci, nevýslovný hlad a bída velké části lidstva, zvrácenosti, zotročující závislosti, násilí a záplava zločinů páchaných dokonce stále více na dětech i samotnými dětmi... Jsou to všechno věci, které ohrožují samotnou podstatu lidské existence a života.

Jestliže již mají většinu lidí, kteří tápou ve tmě, nemůžeme se

divit, že existuje tolik zásadních otázek, o kterých se s nimi jako katoličtí křesťané nemůžeme domluvit. To, o čem mluvíme a co se nám jeví jako zcela jasné a samozřejmé, oni ve své temnotě vůbec nerozlišují a nevnímají. Člověku jako duchovně-tělesnému tvorů k správnému „vidění“ nestačí jen zdroj vnějšího světla, potřebuje stejně nezbytně i světlo vnitřní. Toto SVĚTLO podobně jako slunce mu neslouží jen k tomu, aby mu umožnilo vidění, ale je rovněž tak životodárným motorem celé oné vnitřní, duchovní přírody, která je součástí našeho lidství. Jedná se zde o ono světlo, o kterém mluví Evangelista: Světlo, které „osvětluje každého člověka“. Bohužel, stala se neuvěřitelná věc, že „lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky jsou zlé. Kdo páchá zlo, nejde ke světlu.“ „Bůh je Světlo, a kdo ho následuje, nechodí ve tmách.“ Bez Boha a jeho světla mohou pro člověka bez ohledu na stupeň jeho vzdělání zůstat skryté a nedostupné a nepochopitelné i základní doce-la přirozené souvislosti. Tak jako bychom bez slunečního světla při louči nepoznávali svět jako celek, tak také jedině v Bohu - Světle - můžeme poznávat konečné souvislosti a smysl všech věcí i svého vlastního bytí a života. Veškeré jiné pokusy o interpretaci jsou zavádějící náhražky. Všechny těžké problémy současného světa, ať už se týkají jednotlivců nebo společností, mají na svém konci jednu společnou příčinu: odklon od Boha, Slunce a Života.

Pěstitelé květin si mohou koupit celé svazky pojednávající o tom, jaké prostředí potřebuje ta či ona květina: jaké světlo, teplo, vláhu, živiny. Obyčejně se to zdůvodňuje původním prostředím, ze kterého rostlina pochází. Co platí o květině, platí i o člověku. Aby mohl lidský jedinec prosperovat a zdravě se rozvíjet do podoby a funkce, pro kterou byl stvořen, je třeba pro něho vytvořit ono prostředí, ze které-

ho pochází: pochází z Boha, který je Láska. Mimo toto originální, božským sluncem ozařované prostředí jen živoří, zakrňuje a trpí duchovními malformacemi, které se mohou promítat i do fyzického zdraví. Protože Bůh-Láska stvořil člověka z lásky ke své podobě, předpokládá, že člověk bude počat z čisté lásky, nikoliv nedopatřením, s láskou bude očekáván a s láskou bude přijat na svět jako dar lásky, že vstoupí do prostředí nasyceného láskou, aby se v něm mohly zdárně rozvíjet Boží vlohy a dispozice pro vnímání a sdílení lásky, duchovní smysly pro ono vnitřní SVĚTLO a životodárné TEPLŮ, které ho sytí opravdovou blažeností. Lidé se začali zaměřovat na předporodní diagnózy dítěte, které počali, místo aby se sami podrobili ještě před jeho početím dítěte důkladné diagnóze, zda je jejich autentická LÁSKA kvalifikuje k tomu, aby mohli spolupracovat s Bohem - LÁSKOU na stvoření nové lidské bytosti, která má žít z lásky a pro lásku. Není-li tomu tak a lidský tvor je živěn náhražkami nebo dokonce škodlivinami, vyrůstá ve zkomolenou, vnitřně hluboce zraněnou a neudrživou bytost, bude se i v dalším životě krmit náhražkami, a to tím spíše, že zdegenerovaná kultura mu k tomu poskytuje tisíce falešných a dráždivých podnětů.

Boží plán také předpokládá, že člověk bude i nadále svůj život žít ve společenství, ve kterém určujícím vztahem je vztah vzájemné lásky. Láska je SLUNCEM společnosti. Společnost bez lásky, která produkuje jedince neschopné lásky, požívá sama sebe a umocňuje svou degeneraci. Nemá-li zahynout, potřebuje **nový slunovrat**. Lidé dobré vůle k němu za současného stavu spíše než apoštolátem slova mohou přispět apoštolátem modlitby a **obětí**. To bylo také poslední a nejdůležitější slovo Slova, které se stalo tělem. Jen velký zázrak Boží LÁSKY může odebrat lidem srdce z kamene a vrátit jim srdce z masa. *-red-*

Nejkrásnější dárek Vánocům: láska a porozumění

S atmosférou Vánoc silně kontrastuje míra bezcitnosti, bezohlednosti a sobectví, která obchází světem. Rozmáhá se úměrně s rostoucím blahobytem. Pozornost zaměřená k materiálnímu a tělesnému požitku přináší dlouhodobě tragické ovoce, které postihuje ty nejbezbrannější.

Děti, které přežily svou smrt

Ročně je ve Velké Británii na 50 případů dětí, které měly být usmrceny potratem v pokročilém stavu těhotenství, ale nakonec svůj potrat přežily. Ve Velké Británii je povolen potrat až do 24. týdne těhotenství a děje se tak především v případech, kdy prenatalní diagnostika zjistí u dítěte Downův syndrom. Tyto potraty však nevedou vždy ke smrti dítěte. Někteří odborní lékaři mají obavy, že by mohli být obviněni z usmrcení dítěte, když dítě proceduru přežije, ale pak je ponecháno samo sobě bez péče a zemře.

Takových pozdních potratů bylo v Anglii v roce 2004 provedeno 7 432. Většinou se jedná o děti s Downovým syndromem, ačkoliv takové děti mohly mít plnohodnotný život.

6. prosince promluvila v britském parlamentu 28letá Američanka Gianna Jesse, která přežila svůj potrat a v dubnu se chce zúčastnit londýnského maratonu. Prohlásila: „Jestliže se při potratu jedná o práva ženy, pak se vás ptám, co je s mými právy?“

V Německu je znám případ „Oldenburgského chlapce“ Tima, kterému je osm let. Je to postižené dítě, ale důvodem jeho poškození nejsou vrozené vady, nýbrž skutečnost, že ho po potratu nechali devět hodin bez péče, než se ho personál kliniky ujal.

Léto mrtvých dětí v New Yorku

Začalo to jako hra na schovávanou. 11letá Brenda byla na návštěvě u desetiletého přítele v Brooklynu. Kdy se nehoda přesně stala, není známo. Zřejmě našel chlapec v nezamčené

komodě nabitou pistolí, namířil na Brendu a vystřelil. Zasáhl ji do spánku a utekl. Sousoedé ji později našli v kaluži krve. Leží od té doby v komatu v nemocnici.

Její matka, která čeká sedmé dítě, sedí u jejího lůžka a zpívá jí její oblíbené písně...

Nebyl to však ojedinělý případ. Spustil celý řetěz tragédií. Jedenáctiletou dívku probodla

Pohřeb zavražděného dítěte

devítiletá kamarádka při hádce o míč. Patnáctiletého Christofera to postihlo na ulici cestou na nádraží. Měl odcestovat do Pensylvánie, kam ho rodiče posílají do soukromé školy, aby

byl bezpečnější než v New Yorku. Kamarádi ho probodli, protože ho chtěli připravit o digitální přehrávač.

Harryho Singa (15 let) a jeho kamaráda přepadli, když šli na slavnost. Obklopilo je několik mladíků a jeden z nich Harryho třikrát střelil do hlavy.

Mladí rodiče omámili drogami své vlastní děti ve věku 20 měsíců a dva roky, strčili je v koupelně do vany a pustili na ně vřelou vodu. Objeví je po několika hodinách sousedé, kterým zatékala voda do bytu.

18letý Jonathan Zarate pozve k sobě 16letou dívku ze sousedství, udeří ji hliníkovou trubkou, kterou jí pak strčí do hrdla a udusí ji. Oběti uřezal nohy a strčil ji do bedny. Policie ho zadržela, když chtěl bednu za pomoci 14letého bratra shodit z mostu do řeky.

To je jen malá část ze série z letošních dětských tragédií.

18letý Jonathan Zarate, vrah 16leté dívky ze sousedství

Jsou dny, kdy policie dostane zprávu až o osmi případech. Místní vysílač tyto případy registruje jako počty nezaměstnaných a působí, jako by programově vysílal horory. Při jednom z pohřbů dal pastor tuto radu: „Děti, poslouchejte své rodiče. Ctěte je a budete dlouho žít!“

Vědci si lámou hlavu, co stojí za těmito tragédiemi. V časopise „Nerwenheilkunde“ 24/2005 však čteme: „Vydávají se miliardy, aby se již děti zdokonalily ve vraždění.“ Naším dětem jsou televizními programy a počítačovými hrami vymývány mozky, aby mohly být nastaveny na sex a brutalitu.

Americké děti a mládež kromě doby spánku tráví nejvíce času před obrazovkou. Průměrný školák v USA během základní školní docházky stráví ve škole 13 000 hodin a u televize 25 000 hodin. Vidí přitom 8 000 vražd a 100 000 násilných činů.

Školou násilí a bezcitnosti jsou počítačové hry. V tramvaji v Olomouci se bavili dva školáci ve věku 12 let o jedné takové hře: „Ale co mám dělat, když se mi postaví do cesty Johnny?“ Pohotová a chladnokrevná odpověď zněla: „Musíš ho podplatit nebo zabít!“

Boj proti této mravní pohromě se jeví jako bezvýchodný. Bezvýchodný, pokud odmítáme připustit nezbytnost řádné tradiční rodiny, která žije podle křesťanských zásad a vychovává děti v prostředí lásky a důvěry.

Podle zahraničních pramenů

ŽÁDNÁ NÁBOŽENSKÁ SVOBODA V TURECKU

Vatikánský velvyslanec v Ankaře Mons. Edmond Farhat řekl italské agentuře Ansa, že deklarovaná „laicistická demokracie“ a „náboženská svoboda“ existuje v Turecku pouze na papíře. Zákon je využíván tak, aby křesťany nepřipustil k takové svobodě, jaké požívají nekřesťanská náboženství v Evropě. Podle jeho slov je to země s „institucionalizovanou fobií před křesťanstvím“, podobně jako je tomu v jiných islámských zemích.

Kath-net

ŘÍMSKÁ DIECÉZE ZVEŘEJNILA MODLITBU ZA BLAHOŘEČENÍ JANA PAVLA II.:

Nejsvětější Trojice, děkujeme ti, že jsi darovala Církvi papeže Jana Pavla II. a že v něm zazářila Otcova něžnost, sláva Kristova Kříže a lesk Duchu Svatého. On se zcela odevzdal tvému nekonečnému milosrdenství a mateřské přímluvě Panny Marie, dal nám živý obraz Ježíše Krista, Dobrého Pastýře, a ukázal nám svatost jako nejvyšší měřítko každodenního života a cestu, jak dosáhnout věčného společenství s tebou. Dopřej nám na jeho přímluvu a podle své vůle milost ..., o kterou tě prosíme v naději, že bude brzy přijat do počtu tvých svatých. Amen.

Je třeba začít doma

Provokační myšlenky jednoho otce o posvěcení všedního dne

Manželství se ocitlo v krizi. Podpora zaměstnanosti žen, rozvody, antikoncepce, potraty způsobily, že počet novorozenců klesl již v sedmdesátých letech na polovinu. Osvěta ve škole vyvolala sexualizaci mládeže, pro uvolnění sexuální morálky dospělých byly vynalezeny psychotické skupinové metody. Manipulací a propagandou bylo dosaženo toho, že ženy se staly nespokojené a feminismus nejrozšířenější herezí. Vlna pornografie zaplavila zemi. Padly všechny morální zábrany a dobrý vkus. Revolta '68 nejen zpřetrcala hodnoty, nýbrž vytvořila stav, kdy levice je pravice a ateisté politizují jako křesťané. Už není tím nejpodstatnějším pracovat na vlastním charakteru, nýbrž měnit druhé, struktury, zákony a společnost.

Manželství uvázlo v krizi. Jistě, protože to, co bylo nelegitimní, se stalo legitimní, stát ochraňuje bezpráví, křesťan více usiluje o změnu životního prostředí, než aby usiloval o svatost. Čte-li někdo katechismus, pak nikoliv proto, aby tam našel měřítko pro svůj život, ale aby správně poznal, co odsuzovat na druhých. Příjdu snad do nebe proto, že jsem chtěl na někoho uvalit interdikt? Slouží mi ke spáse, když chci otloukat hrany těch druhých, nebo když si nechám ty svoje otloukat od Pána Boha? Jak se chovám k nedostatkům bližního vzhledem k svým vlastním nedostatkům?

Manželství je ohroženo, jestliže přestane být chápáno jako vzájemná pomoc ke spáse. Co to znamená v praxi? Stejně tak dříve jako dnes to znamená chápat partnera jako Boží nástroj, skrze který dostáváme tu správnou formu. Moderní člověk tohoto světa (a vlažný křesťan) však kárá hrnčíře za to, že mu působí bolesti, když ho chce správně zformo-

vat (srov. Jer 18,44n). Ježíš nás vyzývá, abychom každý den vzali a nesli svůj kříž (Lk 14,27). Co znamená tento kříž? Blouzníme o mučednictví a malujeme si, jak krátkým heroickým aktem proklouzneme do nebe zadními vratky, zatímco všichni svatí tleskají a andělé hrají na harfy. Taková ochota k oběti je pouhý trik, jak se vyhnout tomuto slzavému údolí, místo abychom vyhnali ze sebe zlého člověka, kterého si tak pochvalujeme. Velice rychle poznáváme chyby manželského partnera. Proč tak váháme uznat v nich projev našich vlastních chyb, naší netrpělivosti, naší umíněnosti, naší neschopnosti uznat jeho těžkosti? Dokud jsme zaměřeni na nesnesitelnost toho druhého, máme záminku, abychom nemuseli vidět trám našeho egotismu (srov. Mt 7,3).

Kdo mluví špatně o svém manželském partneru, mluví skrze satana. A kdo se oddává snění, místo aby plnil své povinnosti, říká své „nebudu sloužit!“ Stěžovat si na vlastní manželství znamená hádat se s křížem, který jsme si sami naložili a o kterém jsme před oltářem slíbili, že ho celý život spolu ponese. Církev ví, proč uzavírá manželství na místě, kde se denně zpřítomňuje Golgota. Co můžeme položit na patěnu? Náš čas, náš talent, naši duchovní pýchu, všechny příjemnosti a požitky, o kterých si myslíme, že na ně máme právo. Když jsme vstoupili do manžel-

ství, patříme tomu druhému. Naše životní dílo je v první řadě rodina. Abychom to mohli uskutečnit, dostává muž každý den těch několik hodin, aby dobýval vezdejší chléb, zatímco úkolem matky je starost o to nejněžnější (totiž o plod vzájemné lásky): vést děti ke Kristu. Jestliže se se rodině nepomáhá podle principu subsidiarity, pak má žena problémy již jako uklízečka, natož jako vychovatelka. Jakmile je zapláceno to nejněžnější, je třeba investovat také do této oblasti.

Ale když je pro muže nový počítač důležitější než dobrá pračka, pak tu, která by měla být královnou, degraduje na služku. Na druhé straně zanedbává žena své povolání, když hledá své uznání a uplatnění mimo rodinu. Mělo by být pro ni cizí odložit dítě do školky, protože si myslí, že musí jít pracovat. Vytýká manželovi, že není schopen uspokojit její materiální přání. Proč se musí žena učit novému povolání nebo navštěvovat večerní školu? Více by jí prospělo, kdyby brala vážně své nejvlastnější povolání a pro ně se vzdělávala. Kde může žena nejrůznějších povolání lépe uplatnit své talenty než v rodině?

Ta nejkrásnější léta jsou nám dána, abychom je darovali dětem. Proč máme trávit čas s kolegy, když doma čeká rodina? Když si otec myslí, že musí být těšitelem pro kolegyně, vydává se na nebezpečnou dráhu.

Co tak zvláštního Bůh od nás chce? Každý, kdo si myslí, že se zalíbí Bohu hrdinskými činy, je jako kočka, která nosí svému pánu k posteli myši. Hrdinové a sva-

tí jsou protipóly. Zatímco ti jedni si dělají jméno, ti druhí děkují Bohu za každé pokorenění. Terezie z Avily řekla, že je to znamení, že nás Bůh opustil, když nám všechno padá do klína a nemusíme snášet žádné útrapy. Platí opak: oběť, která se líbí Bohu, je zkroušený duch. *Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdáš* (Ž 51,17).

K podstatě oběti patří, že se musí dávat dobrovolně. Kdo si ji od druhého vynucuje, je zloděj. Jen kdo se sám obětuje, stává se prázdnou nádobou, kterou Bůh může naplnit svou milostí. Kdo už nemá žádná svá přání, může říct Bohu: – Staň se vůle tvá. Tak se manželství stává cestou k pravé svobodě. Když Platón řekl, že milující se mají k sobě jako dvě poloviny jedné koule, popsal tím tento ideál.

Tento obraz se uskutečňuje, když tyto dvě poloviny se tak v sobě uzavírají, až každý z nich odpovídá slovům svatého Pavla: *Vy ženy, podřízujte se svým mužům jako Pánu, Vy muži, milujte své ženy jako Kristus miloval svou Církev a za ni se obětoval* (Ef 5,22.25). Láska však znamená úplné sebeodevzdání: *Z toho jsme poznali lásku, že dal za nás svůj život* (1 Jan 3,16; srov. Gal 2,19-20).

Koluje vtip, že manželství je ten nejpřísnější klášter. Tomu nevěřím a ani bych to nechtěl pochopit. Spíše jsem přesvědčen, že manželství je něco nádherného a svatého, je to podobení lásky Krista k jeho Církvě. Bůh daruje každému jen toho nejlepšího partnera, zpravidla lepšího, než si zasloužíme. Závídat druhým znamená pohrdat Božím darem. Jak zahanbující bude poznání, až kříž, nad kterým se zlobíme, se prokáže jako *sladké jho* (Mt 11,30). Je-li na zemi nějaký kříž, pak je to ten, který vkládáme jako břemeno na bedra toho druhého. Až do chvíle, kdy si to uvědomí, jsou oba spolu těmi, kdo přibíjejí Ježíše hřeby na rukou i na nohou.

Podle Der Fels 11/2005

Paní Ludmila Žeravíková ze Zlína podává svědectví o svém uzdravení na přímluvu otce Pia

Já, Ludmila Žeravíková, rozená Vranková, narozená 4. 9. 1928 v Babicích u Uherského Hradiště, vydávám svědectví o svém uzdravení, kterého se mi dostalo na přímluvu P. Pia v roce 1938.

Podle vyprávění mé matky se mi po několika hodinách po porodu začaly tvořit na kůži po celém povrchu těla puchýře. Po nějaké době začala kůže praskat a narůstat v šupinatý tvar popelavě šedočerné barvy. Kůže byla tvrdá, suchá, bez podkožního tuku a musela se stále ošetřovat drsným kamínkem a mazáním čistou vazelínou. Rodiče byli z mého zdravotního stavu nešťastní, zvláště proto, že oba starší sourozenci neměli žádné zdravotní potíže. Rodiče se mnou navštívili místního lékaře MUDr. Petrzélku, který mě odkázal do fakultní nemocnice v Brně u sv. Anny na Pekařské ulici. Později jsem byla léčena v okresní nemocnici v Uherském Hradišti u pana primáře Valiny.

Protože léčení v našich poměrech nepomáhalo, lékaři mě odslali na léčení do Vídně. To bylo v roce 1934, když mi bylo 6 let. Zde jsem se léčila 2 měsíce. Nemocnice se jmenovala „Všeobecná nemocnice“ (Allgemeines Krankenhaus). Lékaři byli z mé nemoci, kterou označili jako ICHTIÓZA, bezradní a řekli známým mých rodičů, kte-

ří se jmenovali Kožíškoví a pocházeli z Československa a skrze které jsem se vlastně na léčení do Vídně dostala, aby si mne vzali zpět, že si s mou nemocí nevědí rady. Kožíškoví si mne proto vzali k sobě

domů, bydlela jsem u nich v bytě na ulici Hiteldorfstrasse 211 ve Vídni. Zde mne ošetřovali koupáním a mazáním. Cítila jsem se u nich jako u vlastních rodičů. Navštěvovala jsem s nimi bohoslužby v jednom vídeňském kostele. Jednou po mši svaté o mne projevila zájem jistá pani, známá Kožíškových, která jim poradila, že bych mohla s výpravou poutníků z Vídně navštívit Řím a setkat se zde se stigmatizovaným knězem P. Piem. S poutní výpravou do Itálie jsem jela jako desetileté děvče v roce 1938.

V létě roku 1938 jsem přijela s poutníky z Vídně do Itálie. V San

Giovanni Rotondo naše výprava navštívila P. Pia. Pamatuji si jen na to, že za Otcem Piem šel kněz z naší výpravy a poprosil ho skrze tlumočnicka, aby se za mně pomodlil s prosbou o mé uzdravení. Dále P. Pia poprosil, zda bych mohla zároveň přistoupit k prvnímu svatému přijímání, jelikož jsem u sv. přijímání ještě nebyla. P. Pio po krátkém zamyšlení řekl tlumočnickovi, že budu uzdravena. Zároveň mu řekl, že příští den ráno mi osobně při mši svaté podá první svaté přijímání. Kněz výrok Otce Pia o mém uzdravení oznámil celé výpravě.

Na druhý den ráno jsem byla s ostatními členy naší výpravy na mši svaté P. Pia, při které mi tento kněz podal první svaté přijímání a já jsem pocítila z jeho stigmatizovaných ran na ruku vůni jako z nejkrásnějších šípkových růží. Po mši svaté zavolal P. Pio kněze naší výpravy a předal mu pro mě malý dřevěný křížek se slovy: „Nikomu bych jej nedal, ale vím, že u ní nebude opovrhován!“ Několik let jsem i z tohoto křížku cítila vůni po šípkových růžích. Tuto vzácnou památku na P. Pia s úctou uchovávám dodnes.

V Itálii jsme se s celou výpravou zdrželi asi 14 dnů a za tu dobu se kůže postupně začala uzdravovat a já jsem po částech ze sebe sundávala obvazy, kterými bylo celé tělo obvázáno. Šupiny po částech upadávaly a těž mizela špinavě černá barva. Po návratu z Itálie jsem znovu bydlela u rodiny Kožíškové. Paní

Kožíšková potom navrhla devítidenní modlitební pobožnost k P. Piovi, abych se pak mohla jít ukázat ošetřujícím lékařům.

Devátý den zazvonil u našich dveří nemocniční zaměstnanec a řekl, abych přišla do nemocnice na prohlídku. Hned na druhý den mě přijal pan primář Matras, který mě předtím léčil, a když mě uviděl, zalomil rukama a zvolal: „Co jste s tím dítětem udělali?“ Paní Kožíšková mu vyprávěla celý můj příběh z pouti do Itálie. Na to pan primář řekl: „Tak to je zázrak.“

Tlumočnick P. Pia si dopisoval s tou vzpomínanou jistou paní, která nám poradila navštívit Otce Pia, a ještě za pobytu ve Vídni jsem se od ní dozvěděla, že jí tlumočnick napsal, že P. Pio po mém uzdravení velmi trpěl, takže se jeho nejbližší obávali, že zemře. Tímto na sebe vlastně vzal moje utrpení. Po návratu z Itálie do Vídně jsem zůstala u rodiny Kožíškové až do osmnácti let.

Bohužel nemám na potvrzení mého svědectví žádné lékařské zprávy ani doklady, ale mohu toto dosvědčit svými fotografiemi z doby před a po uzdravení.

Prohlašuji a zároveň věřím v to, že se v mém případě jedná o existenci nadpřirozeného Božího záslahu, který se uskutečnil prostřednictvím přímluvy P. Pia, čímž dotvrzuji i pravdivost výroku pana primáře Matrasy z Vídně, což také stvrzuji svým vlastnoručním podpisem.

Ludmila Žeravíková, Zlín

Lépe porozumět evangeliu

Soukromé zjevení může představovat autentickou pomoc, jak porozumět evangeliu v určité konkrétní historické situaci. Tak se vyjádřil někdejší prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál Joseph Ratzinger, nynější papež Benedikt XVI., v roce 2000 v komentáři k 3. fatimskému tajemství. Je to pomoc, které se lidstvu dostává. Zůstává nám ovšem svoboda, zda ji přijmeme, nebo ne.

Z tohoto vyjádření můžeme vyvodit závěr, ve kterém se snoubí otevřenost s moudrostí v záležitosti, která se týká milionů duchovně zaměřených lidí. Racionalisticky orientovaný Západ, který zbloudil, pokud jde o biblické vědy, pokouší se to nyní nahradit filozofií. Na vysokých školách a v seminářích zavládl duch trvalého pochybování a dokonce nepřátelského postoje vůči zjevením. Je to možno pozorovat nejvíce v Německu a USA. Ale právě v proroctví z Fatimy vidí dnes Vatikán zřetelný symbol utrpení 20. století a mnoha zkoušek, jimž jsou vystaveni papežové, včetně atentátu na Jana Pavla II.

Vizionářka Lucie dos Santos viděla ve svém vidění anděla, který byl připraven s pochodní v ruce postihnout svět za jeho hříchy. Pak viděla řadu biskupů a kněží, kteří s námahou vystupovali na horu, na které se tyčil drsný kříž. Jeden z biskupů měl bílý šat (jako biskup Říma). Vojáci ho zastřelili. Kardinál Ratzinger v tom viděl náznak událostí z roku 1981, v jejichž pozadí stálo ateistické sovětské impérium.

Kardinál spojil tuto interpretaci s úvahou o mystických fenoménech, které se sice netýkají jádra křesťanského zjevení, ale mají význam pro prohloubení víry, Písma svatého a liturgie. Je třeba si v této souvislosti připomenout i taková místa, jako jsou Konnesreuth,

Heede, Marienfeld a Marpingen v 19. a 20. století.

„Vždy bude platit, že konečné zjevení, které Bůh dal světu, se naplnilo v Ježíši Kristu. Na tom církev trvá a jen vůči této události lidských dějin se cítí zavá-

zána,“ řekl tehdejší prefekt Kongregace víry.

„To by však nemělo znamenat,“ říká dále, „že církev se dívá jen do minulosti a sterilně opakuje staré pravdy. Církev je vázána k jedinečnosti zjevení, ale

také k pokroku v chápání zjevení v souladu se slovy Ježíše Krista v řeči na rozloučenou: *Ještě mnoho bych vám měl říci, ale nyní byste to nesnesli. Až přijde Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy.*“ (Jan 16,12-14)

Samozřejmě nesmíme zapomenout, praví se dále, že poselství jsou vždy přizpůsobena tomu,

kdo je přijímá, a při dalším předávání mohou být filtrována jeho vědomím. Také vnitřní vidění nemají stejnou výpovědní hodnotu jako vnější zjevení, ale i ona mohou být ovlivněna dotyčnou osobou.

Mystičce Marii Valtortě, která viděla celý Ježíšův život a zapsala to do dvanácti svazků, řekl Ježíš zcela jasně: „Obsah je ode mne, ale forma je tvoje.“

Podle Benedikta XVI. jsou proroctví jednak varováním, jednak útěchou. V tom ohledu existuje spojitost mezi charismatickým proroctvím a tzv. „znamím doby“.

V této souvislosti a na pozadí hořících aut, obchodů, školek a skladů ve Francii se někteří lidé rozpomněli na proroctví dětí z La Saletty v r. 1846, kterým bylo řečeno, že všechnen řád a spravedlnost budou pošlapány... a bude k vidění jen nenávisť, vraždy, lži, závist a rozbroje..., bez lásky k vlasti a k rodině..., mnoho velkých měst bude zničeno ohněm.

Christ von Morgen
Překlad -lš-

Modlitba k sv. P. Piovi

Svatý otče Pio, ty jsi obdržel od Boha dar vidět do lidské duše. Znal jsi stav svých kajicníků, mohl jsi jim vypočítat zamlčené a zapomenuté hříchy. Tím jsi mohl duším osvědčit, že jsi pravý muž Boží. Ukaž také mně, jak jsem na tom ve vztahu k Bohu, aby mě Ježíš mohl přičíst k těm, kteří jsou jeho.

Ježíš řekl svým učedníkům: *Jak velice jsem toužil jít s vámi tohoto velikonočního beránka!* (Lk 22,14). Milý otče Pio, i ty jsi měl velký hlad po svatém přijímání, po spojení s Kristem. Probouzej i ve mně tuto touhu a doprovázej mě ke stolu Páně. Když Ježíš uvidí tvé krásné svačební roucho, zaraduje se z toho a přehlédne ubohost mé hříšné duše. Vypros mi milost, abych přijímal Ježíše s velkou pozorností, abych ho srdečně pozdravil spolu s Otcem a Duchem Svatým, abych se klaněl při-

tomnému trojjedinému Bohu v duchu a v pravdě, předložil mu své záležitosti a také potřeby a starosti mých drahých i celé Církve.

Svatý otče Pio, pros Ježíše o to, aby v této mši svaté nepřipustil žádné nehodné svaté přijímání, aby daroval všem komunikantům dar dokonalé lítosti a svatě zpovědi a uchránil je před svatokrádeží. Svátý otče Pio, tobě bylo líto zástupů jako tvému božskému Mistru. V odlehle neúrodné krajině jižní Itálie jsi vybudoval velkou nemocnici, komplex vybavený 1200 lůžky, 300 lékaři a více než 2 000 osobami ošetřujícího personálu. Je to veliké charitativní dílo. A toho všeho jsi dosáhl díky modlitbě a darům. Otevři také naše oči pro sociální nouzi.

Svatý Petr naléhavě vyzýval věřící: *Buďte strážliví a bdě-*

te, protože váš protivník ďábel obchází jak řvoucí lev a hledá, koho by pohltil. Postavte se proti němu silní ve víře (1 Petr 5,8). Svátý otče Pio, ty víš, že dnes mnoho lidí nevěří na ďábla a žijí tak, jako by nebylo žádného pokušitele, který působí všemi rafinovanými prostředky. To je jeho vytoužená situace, kterou si přeje, aby mohl nic netušící a slepé lidi oklamat. Svátý otče Pio, ty jsi celý život bojoval proti tomuto mocnému „obru“. Otevři oči všem věřícím, aby se podle Kristových slov báli více toho, který může nejen tělo, ale i duši uvrhnout do věčné záhuby (Mt 10,28).

Arnold Guillet

Kněz: farní funkcionář - nebo představitel Krista?

V dogmatické konstituci o Církvi (Lumen gentium) stojí, že kněží „svůj úřad vykonávají zejména v eucharistické bohoslužbě neboli shromáždění, kde zastupují Krista, ... a v mešní oběti zpřítomňují a přivlastňují Kristovu oběť (LG 28).

Služba u oltáře, slavení mše svaté je nejvlastnější a nejspecifičtější služba kněze, protože zde koná to, k čemu je svým svěcením oprávněn, totiž „in Persona Christi“, tzn. jménem a silou Ježíše Krista proměňuje chléb a víno v Tělo a Krev Ježíše Krista, tak jak to Kristus poprvé sám učinil při Poslední večeři. Tak to říká papež Jan Pavel II. ve svém listu k Zelenému čtvrtku 1999. Bez kněze není Eucharistie. Společenství si samo Eucharistii dát nemůže.

Ve vazbě na úřad, který reprezentuje Krista, je zřejmé, že Eucharistie není v kompetenci církevní obce, nýbrž že sám Kristus je zde Hostitel i Dar.

Pro kněze samotného znamená zasazení do svátostné služby spásné odlehčení. Slaví svatá tajemství jako služebník toho, který pro nás svůj kněžský úřad skrze svého Ducha sám stále v liturgii vykonává (PO 5). Proto musí kněz v liturgii činit velikým nikoliv sebe, nýbrž pouze uvědoměle dále předávat to, co sám přijal. Skutečnost, že to dnes mnoho kněží neví, že se domnívají, že musí u oltáře svou tvořivostí a experimentováním dát najevo radost, je výrazem hluboce zakoušené nejistoty o vlastní roli, ne-li přímo nedostatku víry.

To má vážné důsledky. To, co dlouhou dobu bylo charakteristické pro katolickou bohoslužbu a co ji dělalo velkou, byla univerzální jednota liturgie, a ta byla nyní na mnoha místech svévolně zrušena.

Kolik různých farností, tolik různých bohoslužebných koncepcí. Došlo dokonce k paradoxnímu přidělování nálepek: kdo trvá na tom, aby byl katolický, už prý není katolický.

Je zde potřebná upřímná sebekritika kléru a všech, kdo působí v pastoraci. Liturgie je dnes často dílem pastoračního týmu a liturgických kroužků. A to už je začátek problému. Liturgie je ze své podstaty objektivně dána a nikoliv samoobslužně vytvářena.

Nová liturgická výchova

Musíme zde vložit velkou naději do pontifikátu papeže Benedikta XVI. On již položil prst v četných svých projevech na rány, které mají souvislost s odstupem od posvátnosti a od pravé církevnosti.

V knize „Sůl země“ píše: „To, co potřebujeme, je nová liturgická výchova, zvláště u kněží.“

Je zapotřebí, aby s ním spolupracovali místní biskupové a ordinariáty. Nemůže to tak zůstat, aby kněží, kteří se svědomitě přidružují liturgického řádu, byli vystaveni poznámkám nebo i útlaku, zatímco úplné svobody podobné svobodě královských bláznů požívají ti, kteří nahrazují eucharistickou modlitbu vlastními výtvary, kteří se svým týmem změnili presbytář na jeviště a společenství věřících na publikum svých vystoupení.

Vedle učitelství služby a svátostné služby jsou kněží také vykonavateli úřadu Ježíše Krista, který je hlava a pastýř. Jménem biskupa shromažďují Boží rodinu, oživanou jedním Duchem. Je jim k tomu propůjčena duchovní moc (PO 6). Kněží přejímají roli Dobrého pastýře (PO 14), jsou vedoucími křesťanských společenství a mají o věřící pečovat jako otcové v Kristu (LG 28). Tolik Koncil.

I tato dimenze duchovní služby byla zamlžena.

Někteří začali snít o „družné a demokratické církvi“. Má v takové církvi ještě místo „pastýř a otec jako Kristus“? Již slovo „pastýř“ budí nevoli, protože zní příliš patriarchálně, protože dělá z věřících stádo. A to je pro „dospělé“ křesťany něco jako nesnesitelný symbol.

Obec věřících se cítí být svým vlastním pastýřem. Eugen Drewerman vyzýval jásající publikum na jednom Sněmu katolíků: „Nedívejte se tolik na kněze a buďte sami více kněžští.“ Jeho projev měl titul: „Rozchod s klerikální církví.“

Nepotřebujeme tedy pastýře a vůdce duší? Má tomu být tak, že kněz bude jen pozván ke mši a jinak nemá do dění co mluvit?

Kdo o tom sní, zapomíná, že slovo „pastýř“ není vynález Vatikánu. *Já jsem dobrý pastýř*, říká Ježíš a posílá své učedníky ke ztraceným ovcím domu Izrael (Mt 10,6). Má totiž soucit s lidmi, kteří jsou jako ovce bez pastýřů (Mt 9,36). A po Poslední večeři řekl apoštolům cestou do Getseman: *Vy všichni se dnes v noci nade mnou pohoršíte, neboť je psáno: „Bít budu pastýře a ovce ze stáda se rozprchnou“* (Mt 26,31). Stádo potřebuje pastýře. A církev potřebuje ty, kteří Kristovým jménem vykonávají službu pastýře. A kdo říká: „My už nepotřebujeme faráře, naše farnost pečuje sama o sebe“, ten prokazuje lidem špatnou službu. Neboť tam, kde není pastýř, nebudou brzy ani věřící.

Sv. farář Arský řekl: „Nechejte farnost dvacet let bez kněze, a začne se klanět zvířatům.“ Kánon 519 Kodexu církevního práva říká: „Farář je vlastním pastýřem sobě svěšené farnosti.“ Specifikum faráře je, že má ve svěšeném obvodu moc k posvěcování (potestas ordinis) a moc k vedení a řízení (potestas iurisdictionis).

Farář se nesmí nechat degradovat jen na vykonavatele svátostné služby. Všechny nové pastorační modely musí respektovat jeho vedoucí roli ve farnosti. Z koncilních textů je jasné, čím má kněz být. Horší je, že mnoho katolíků a dokonce často sami kněží to v povědomí nemají. Jsou kněží, kteří nevědí, čím vlastně jsou. Nemohli by být stejně dobře učiteli nebo sociálními

pracovníky? Někteří se dokonce přiklánějí k názoru, že jsou něco jako „výběhový model“, jako pozůstatek středověké církve. Jako by jejich úlohou bylo stát se zbytečnými a tím konečně posadit obec věřících na koně. Profesor Georg Mayer konstatuje, že tato krize nevznikla u samotných kněží, ale byla navozena zvenčí: zástup dobře placených teologů uspořádal postupný útok na kněžský úřad.

To se odráží i ve skutečnosti, že řady kněží jsou decimovány. Stále je méně kněží a ti se mají starat o více farností. Na druhé straně to doprovází vnitřní ztráta kněžské identity. Jen když bereme v úvahu obě strany mince, jsme na správné stopě. Jen obnovou kněžské identity je možno posílit postavení kněze a zvrátit nepříznivý trend. Kněží a zvláště faráři jsou frontovní vojáci pastorace. Potřebují morální a duchovní podporu, aby udrželi své pozice.

Situace je vážná, ale jsou zde jasná znamení naděje. Jsou zde věřící, kteří místo aby se nad kněžskými horšili, dobré kněze vytrvale podporují. A je zde především Bůh, který ty, které povolal, také provede skrze vnější těžkosti. Bůh je věrný, je naše naděje a síla (1 Kor 1,9; Neh 8,10).

Jak napsal Jan Pavel II. kněžím v listu k Zelenému čtvrtku 2005, kněžská existence je hluboce eucharistická existence:

„V eucharistii Ježíš děkuje Otci s námi a za nás. Jak by mohlo toto Ježíšovo díkůvzdání neutvářet život kněze? On ví, že musí *neustále* pěstovat *pocit vděčnosti* za mnohé dary přijaté během svého života: zvláště za dar víry, jejímž se stal hlasatelem, a za dar kněžství, které ho zcela zasvěcuje do služby Božího království. Máme své kříže – a určitě nejsme sami, kdo je mají! –, ale dary, které přijímáme, jsou tak velké, že nemůžeme nezpívat z hloubi srdce své *Magnificat*.“

*Z Der Fels 11/2005
přeložil IŠ- (kráceno)*

Prohlášení Rady Iustitia et Pax o zadlužování

Rada Iustitia et Pax České biskupské konference zveřejnila dokument s názvem „Zadlužování domácností a zadlužování státu“.

Praha: Předmětem pozornosti médií a vzrušených debat politiků je rostoucí zadlužování státu. Objevují se varovné informace, kolik už činí výše státního dluhu rozpočítaná na každého z nás občanů; v základu těchto propočtů je skutečnost, že dluh státu nemá kdo jiný zaplatit než my, občané a daňoví poplatníci, včetně našich dětí jako poplatníků budoucích. V poslední době však média přinášejí informace i o rychlém zadlužování českých domácností.

V prvním případě můžeme mít pocit, že „za to mohou politici“, ačkoliv na růstu státního dluhu máme podíl i my sami a naše organizace – odborářské, profesní komory, zájmové svazy, my pacienti. Ve druhém případě vznikají dluhy na základě dobrovolně uzavíraných smluv mezi domácnostmi a věřiteli: bankami, spořitelny, ale i supermarkety, leasingovými společnostmi. Tam už se nemáme na koho vymlouvat. Pocit odpovědnosti vůči budoucnosti nás vede ke kladení vážných otázek: Je tento vývoj morálně ospravedlnitelný a je ekonomicky únosný? Mají pravdu ti, kdož varují, zejména před dluhy státu, anebo ti, kdo tvrdí, že se máme klidně zadlužovat dál, že to je nejen ekonomicky v pořádku, protože v porovnání s jinými zeměmi jsme dosud málo zadluženi, a že to je dokonce zapotřebí, aby se náš hospodářský růst nezastavil? Co nás vlastně vede k zadlužování, jaké jsou naše představy o cestách ke štěstí?

Pokusme se dát na tyto otázky odpovědi založené na ekonomických faktech, mezinárodních srovnáních a sociální etice křesťanství.

1. Je pravda, že náš státní dluh i průměrný dluh české domácnosti je v porovnání s našimi sousedy i s nejbohatšími zeměmi v Evropské unii (EU) dosud poměrně nízký? Celková výše státního dluhu není ani v rozporu s kritérii stanovenými EU v Maastrichtu a meziroční zadlužování se naše vláda snaží dostat rovněž pod stanovený limit pro rozpočtovou disciplínu. „Obsluha“ státního dluhu, tedy splácení půjček a úroků, není dosud tou nejvážnější překážkou pro sestavování státních rozpočtů.

2. Zneklidnění může vyvolávat spíše dynamika zadlužování, rychlost, s jakou doháníme vyspělejší dlužníky. Potíže s vyrovnaností státních financí i ve střednědobém výhledu začínají klást nepříjemné otázky, zda či jak budeme v roce 2010 připraveni pro přijetí eura, tedy pro praktický vstup do Evropské měnové unie.

3. Ani dluhy českých domácností, v poměru k jejich ročním příjmům, nedosahují výše běžné v západní Evropě či v USA. Navíc v těchto dlužích hrají, zejména v poslední době, převážující roli hypoteční úvěry určené na výstavbu bytů, na stavbu a rekonstrukce rodinných domků. Jedná se tedy o dlouhodobé investice domácností. Jejich záruky jsou ekonomicky lépe zajištěné proti rizikům a tyto úvěry jsou i morálně ospravedlnitelné, pokud jde o budoucí bytové podmínky příštích generací.

4. Avšak řada domácností má již problémy se splácením svých půjček. To se projevuje nejviditelněji a také nejbolestněji rychlým růstem exekucí, tedy „bankrotů“ domácích rozpočtů. Údaje za poslední tři roky naznačují,

že se blížíme hranici 200 000 provedených exekucí za kalendářní rok.

5. Je tedy na místě připomenout, že zvažování důsledků svých vlastních nejen ekonomických rozhodnutí je známkou zralosti osobnosti člověka a je morálně zavazující ve svědomí, i pokud jde o naši odpovědnost za příští generaci.

6. Při plánování rodinných financí je třeba vycházet ze zdravého životního názoru, z pokorného vědomí, že my lidé nemáme nikdy budoucnost plně ve svých rukou. Naše přičinění je jistě nutné a pomoc v podobě přijetí dobře zvážené půjčky plně ospravedlnitelná. Pamatujme však, že své zdraví můžeme sice hodně ovlivnit, ale nikdy nejsme jeho pány. Podobně i v zaměstnání. Na naší pracovitosti a spolehlivosti jistě hodně záleží a výsledkem by měl být náš kariérní a platový růst, ale i tady se může mimo naši kontrolu vynořit riziko nečekané ztráty zaměstnání. A tak propady v rodinných příjmech mohou ohrozit naši schopnost dodržet dobrovolně přijaté závazky a splácet dluhy.

7. Touha po tom, mít všechno a rychle, mít to, co mají druzí, není cestou ke štěstí. Psychologové, kteří ve vyspělých zemích již po desetiletí analyzují chování lidí v konzumní společnosti, varují. Hovoří o „zvyku jako železná košili“ a o otroctví spotřebního „žentouru“. Analýzy souvislosti mezi vyšší spotřebou a subjektivně pocíťovaným štěstím jsou paradoxní. Jen pro nejchudší země platí tato zdánlivě samozřejmá souvislost. V bohatších zemích, k nimž naše republika již nesporně patří, je souvislost mezi spotřebou a štěstím daleko méně jasná. Na subjektivně pocíťovaném štěstí se stále více podepisují negativní faktory. Je to cena, kterou musíme platit za růst materiálního blahobytu. Jednou takovou vysloveně negativní složkou „štěstí“ je hrozba ztráty zaměstnání. Jiným neméně frustrujícím

negativním „komponentem“ štěstí je Damoklův meč půjček, když cítíme, že přestáváme být schopni je splácet.

8. Je možno tedy dát jednu všeobecně platnou radu: Svě rodinné finance a svůj životní styl nezakládejme nikdy na filozofii „žítí na doraz“ a už vůbec ne na názoru „po nás potopa“. Člověk, který se domnívá, že má všechno „dobře spočítané“, a člověk přesvědčovaný reklamou „Já na to mám!!!“ může snadno podlehnout psychologickému sebeklamu, že je „svého štěstí výlučným strůjcem“. Vyléčení z této iluze může mít podobu léčby šokovou terapií.

9. Křesťanská životní filozofie klade důraz na dobré vztahy vůči lidem, blízkým i vzdálenějším. Je plně v Božím záměru s člověkem, aby pracoval na zlepšování svých pracovních a životních podmínek. Avšak daleko zpátky do historie sahající náboženská zkušenost nás varuje: Nezakládejme svůj život na hromadění majetku, na věcech. Peníze jsou dobrý sluha a zlý pán, a to platí i pro zadlužování našich domácností, stejně jako pro vedení státních financí.

10. Již antický řecký filozof Aristotelés rozuměl tomu, že peníze ani zboží nejsou pro člověka definitivním cílem, ale jen prostředkem. Říká, že životní štěstí (řecky „eudaimonia“) spočívá na dobrém životě a čistém svědomí. Profesor jedné z nejstarších evropských univerzit v Bologni, ekonom Stefano Zamagni, říká, že „štěstí je vedlejším produktem naší starosti o naše bližní“. Pokud jde o materiální blahobyť, je tedy možné paradoxně tvrdit, že méně je někdy více. A proto, chceme-li být trochu svobodni od zotročování konzumem, nechejme někdy „zlatou mušku štěstí“ odlétnout tam, kam si přeje.

Text podepsal pražský světec biskup Václav Malý, předseda Rady Iustitia et Pax při ČBK, 29. 11. 2005 v Praze.

Výzvy fatimského poselství (37)

A poselství poté, co ukázalo ubohým dětem hrůzné vidění pekla, nám ještě jednou ukazuje na úctu k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie jako na cestu spásy: *Aby je zachránil, Bůh chce ustanovit ve světě úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Jestliže učiníte, co vám říkám, mnoho duší se spásí a dosáhne pokoje.* Pokoj ve svém svědomí, pokoj s Bohem, pokoj v domovech a v rodinách, pokoj s bližními i mezi národy.

Onen pokoj, po kterém svět tolik žízni a od něhož se tolik vzdaluje, neboť neposlouchá a nezachovává Boží slovo! Odtud tato slova poselství: *Jestliže učiníte, co vám říkám...* "A co nám Naše Paní říká?

Pokračujme, abychom to viděli v duchu výzev poselství. Nyní vám připomenu jednu stránku z evangelia sv. Jana, kde najdeme to, co je *„Mariiným přikázáním“*. V Káni Galilejské se slaví svatba, již se účastní Ježíš Kristus, jeho Matka a učedníci. Maria v jisté chvíli zpozorovala, že chybí víno, a zpravila svého Syna o této nepříjemné situaci, která by novomanžele uvrhla do špatného světla. A Maria poté, co Ježíše obeznámila se situací, řekla služebníčkům: *„Udělejte všechno, co vám řekne.“* Oni poslechli, a Pán proměnil vodu ve víno (Jan 2,5). Toto můžeme považovat za Mariino přikázání: *Udělejte všechno, co vám řekne.* Následovat Boží Slovo, kterým je Ježíš Kristus!

Toto přikázání pochází od Matky, stále starostlivé o to, aby přivedla své děti do Otcovy náruče, protože jen tam mohou najít cestu pravdy k životu. Ona sama je matkou, protože kráčela touto cestou, cestou Otcova Slova: *„Ať se mi stane podle tvého slova,“* – odpověděla andělovi, když jí předával Boží slovo (Lk 1,38). A tato víra v Boží slovo došla chvály od její sestřence Alžběty: *„Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána“* (Lk 1,45). Toto všechno je pak potvrzeno následujícími slovy Ježíše Krista: *„Každý totiž, kdo plní vůli mého nebeského Otce, to je můj bratr i sestra i matka“* (Mt 12,50).

Tak si služebníci zasloužili uvidět zázrak proměnění vody ve víno; učinili, co jim Maria přikázala, a uposlechli Ježíšova slova. Toto je cesta spásy: slyšet Boží slovo a zachovávat ho.

Ave Maria!

15.

VÝZVA K APOŠTOLÁTU

*Třináctá výzva poselství:
„Modlete se, mnoho se modlete a přinášejte oběti za hříšníky, neboť mnoho duší jde do pekla, protože není nikoho, kdo by se za ně obětoval a prosil.“
(Naše Paní, 19. srpna 1917)*

V této části nás poselství žádá o apoštolát mezi našimi bratry a sestrami. Apoštolát je pokračováním Kristova poslání na zemi; máme být Kristovými spolupracovníky v jeho díle vykoupění, na spásu duší. Existuje *apoštolát modlitby*, na němž má spočívat všechn ostatní apoštolát, aby byl účinný a plodný; je *apoštolát oběti*, neboli těch, kdo se obětují a sebezapírají pro dobro svých bratrů a sester; a máme *apoštolát lásky*, která je Kristovým životem, v nás napodobovaným pro naši oddanost Bohu ve službě bližním.

Na prvním místě máme tedy apoštolát modlitby. Modlit se ve spojení s Kristem za spásu našich bratrů a sester. Ježíš Kristus pokračuje ve své modlitbě na zemi v Oltářní svátosti, kde se stále obětuje Otci jako smírná oběť za spásu lidí. Je to pro naše spojení s Kristem v Eucharistii, že se naše modlitba vznáší až k Bohu za spásu našich bratrů a sester.

Ježíš Kristus krátce předtím, než se odevzdal na smrt, řekl svým učedníkům: *„Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás (...), neboť beze mne nemůžete dělat nic“*

Vzít člověku život má právo jen Bůh

Může být eutanazie loupežnou vraždou? To je otázka, která je velice aktuální po schválení nulové spodní hranice trestnosti eutanazie. Jedním z argumentů pro zavedení nového trestného činu „usmrcení na žádost“ totiž bylo tvrzení, že je třeba rozlišit loupežnou vraždu od zabití ze soucitu. Jenomže smrt člověka má vždy stejné fatální následky, ať už někdo zabije pro lup, na objednávku nebo tzv. na přání. Člověk, který měl před sebou x dní, měsíců a roků života, život ztrácí. A ztrácí i to, co mu patřilo – získává to někdo jiný. Nabyvatelem nemusí být jen lupič, může to být vypočítavý příbuzný, který nechce dlouho čekat na dědictví. Stačí mu psychickým nátlakem zlomit starého či nemocného, aby o smrt sám požádal. Skryté důvody pro „usmrcení ze soucitu“ ovšem mohou být i jiné, třeba řešení deficitu zdravotní péče nebo penzijního systému, toto je však nehumánní podstata eutanazie.

Kdybychom opravdu chtěli pomoci nevléčitelně nemocnému člověku, obklopili bychom ho všemožnou lidskou úctou a paliativní péčí utišující jeho bolesti. Vzít člověku život má právo jen Bůh, neboť mu také život dal. Smrt patří k životu a umírání mezi láskyplnými lidmi je vyvrcholením dobrého života. Pro věrné křesťany je navíc nadějí na vstup do Otcova domu. Naproti tomu eutanazie je završením principů bezohlednosti, sobectví a zisku.

Nechává-li se v českém trestním zákoníku skulina pro beztrestnost eutanazie, není to její zařazení mezi trestné činy (jak se pokrytecky tvrdí), ale naopak vyřazení z nich – protože až dosud bylo úmyslné zabití člověka kvalifikováno jako trestný čin vraždy. Vzniká ještě horší právní stav nežli v Nizozemsku, které začalo s eutanazií experimentovat jako první. Zatímco tam platí pro „usmrcení na žádost“ přísná pravidla, u nás jakékoliv pojistky chybí, takže o zabití člověka by rozhodovala jen libovůle jedince.

Úmyslné zabití žijícího člověka by mělo být evidentním zločinem i z hlediska těch, kteří schvalují interrupce s tvrzením, že ještě nejde o hotového člověka. Kde ovšem zákon dovoluje svobodně zabíjet nenarozené i nemocné, tam zcela končí respekt k lidskému životu. A kde lidský život nerespektují, tam platí zásada: nechtěného, nepohodlného, obtížného se lze zbavit beztrestně. Konkrétní způsob se vždy najde.

JUDr. Ing. Jiří Karas

(Jan 15,4.5). Tato slova znamenají, že náš apoštolát má přinášet ovoce pro naši modlitbu: bez ní nemůžeme dělat nic! Ve své modlitbě k Otci Ježíš řekl: *„Prosím nejen za ně, ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne: ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal“* (Jan 17,20–21). Pán naléhá na naše spojení s ním, aby náš apoštolát přinášel ovoce a svět uvěřil, že byl poslán Otcem. A toto naléhání je projevem spásonosné starostlivosti, kterou překypuje jeho božské Srdce: starostlivosti, abychom zůstávali spojeni mezi sebou a s ním, aby jeho

vykupitelské dílo přinášelo ovoce ve prospěch našich bratrů a sester: *„Prosím (...) za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne.“* A Ježíš uzavírá svou velebnějšskou modlitbu tím, že prosí Otce o milost, abychom i my sdíleli jeho vlastní život: *„Otče, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal (...). Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a abych byl i já v nich“* (Jan 17,24.26). Láska je poutem našeho spojení s Kristem; ona dává hodnotu naší modlitbě a činí ji plodnou pro spásu našich bratrů a sester.

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Evangelium - Lk 1,26-38

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu, a ta panna se jmenovala Maria.

Anděl k ní vešel a řekl: „Bud' zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“

Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl jí odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Staré Brno, Mendlovo nám.

Bohoslužby o Vánocích: 24. 12. - v 15.00 a 22.00 hod. ● 25. 12. a 26. 12. - v 7.30, 9.00 a 11.00 hod. ● 31. 12. - v 17.00 hod. ● 6. 1. 2006 - v 8.00 a 17.00 hod.

Požehnané milostiplné Vánoce a celý nastávající rok 2006 na přimluvu Panny Marie Svatotomské přejí všem lidem dobré vůle starobrněnskému augustiniáni.

Lékárna sv. Josefa v Českém Těšíně hledá do trvalého pracovního poměru věřícího magistra nebo magistru (s atestací), kteří svými postoji podporují život. P.S. Byt k dispozici. Mobil 603731644. **Kontakt:** LÉKÁRNA SV. JOSEFA s.r.o., Jablunkovská 1916/76a, 737 01 Český Těšín, IČO 26826011, tel.: 558 741 923, tel./fax: 558 740 357.

Rodina sv. Zdislavy občanské sdružení zve každého, kdo má rád děti a chce pomoci v rámci projektu „**Nový domov s mámou a tátou**“ opuštěným, týraným a zanedbávaným dětem. Neváhejte si nás najít na www.rodina-zdislavy.cz. Každé dílo se daří a jde lépe, když víte o přízni a přátelství druhých lidí.

Olga Michutová, koordinátorka sdružení

FATYM Vranov nad Dyjí a FATYM Přímětice - Bítov srdečně zvou na faru do Prosiměřic na **DUCHOVNÍ OBNOVU EXERCICIÍHO TYPU - PROSIMĚŘICE 2006**: Čt 12. 1. - Ne 15. 1. 2006 pro ženy - vede P. Stanislav Krátký, probošt mikulovský. Téma: Veritas in veritate - Cesta k pravdě ● Čt 19. 1. - Ne 22. 1. 2006 pro ženy - vede P. Milan Plíšek. Téma: Desatero. ● Čt 26. 1. - Ne 29. 1. 2006 pro muže - vede P. Pavel Zahradníček. Téma: K povzbuzení ● Čt 2. 2. - Ne 5. 2. 2006 pro ženy - vede jáhen Mgr. Ladislav Kinc. Téma: Modlitba. ● Čt 16. 2. - Ne 19. 2. 2006 pro Marianky - vede P. Marek Dunda. Téma: S Marií ● Čt 23. 2. - Ne 26. 2. 2006 pro Soluňáky - vede P. Marek Dunda. Téma: Pracujeme na sobě se svatým Cyrilem ● Čt 2. 3. - Ne 5. 3. 2006 pro kluky a svobodné mladé muže - vede P. Milan Plíšek. Téma: Desatero ● Čt 9. 3. - Ne 12. 3. 2006 pro muže - vede jáhen Mgr. Ladislav Kinc. Téma: Modlitba ● Začíná se vždy ve čtvrtek v 18 hod., zakončení v neděli ve 14 hod. S sebou je potřeba spací pytel nebo deka, Bible, poznámkový blok a potraviny do společné kuchyně. **Cena: 250 Kč.** Prosíme, aby byly přednostně obsazovány turnusy podle pořadí, aby dřívější nebyly poloprázdné a pozdější přeplněné. Pokud na některý z turnusů nebude 10 dní před začátkem přihlášení alespoň 10 účastníků, bude turnus zrušen. Hlásit se můžete na faře ve Vranově nad Dyjí, nám. 20, tel.: 515 296 384, e-mail: vranov@fatym.com.

Liturgická čtení

Neděle 18. 12. - 4. neděle adventní

1. čt.: 2 Sam 7,1-5.8b-12.14a.16
Ž 89(88),2-3.4-5.27+29
Odp.: 2a (Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.)

2. čt.: Řim 16,25-27
Ev.: Lk 1,26-38
Slovo na den: *Moc Nejvyššího tě zastíní.*

Pondělí 19. 12. - ferie

1. čt.: Sd 13,2-7.24-25a
Ž 71(70),3-4a.5-6ab.16-17
Odp.: srov.8 (Nechť ústa má oplývají chválou, abych zpíval o tvé slávě.)
Ev.: Lk 1,5-25
Slovo na den: *Nebudeš moci mluvit, poněvadž jsi nevěřil mým slovům.*

Úterý 20. 12. - ferie

1. čt.: Iz 7,10-14
Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6
Odp.: srov. 7c.10b (Ať vejde Hospodin, on je král slávy!)
Ev.: Lk 1,26-38
Slovo na den: *Ať se mi stane podle tvého slova.*

Středa 21. 12. - připomínka

sv. Petra Kanisía
1. čt.: Pis 2,8-14 nebo Sof 3,14-18a
Ž 33(32),2-3.11-12.20-21
Odp.: 1a.3a (Radujte se, spravedliví, z Hospodina, zpívejte mu píseň novou.)
Ev.: Lk 1,39-45
Slovo na den: *Uvěřila, že se splní, co bylo řečeno od Pána.*

Čtvrtek 22. 12. - ferie

(v českobudějovické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
1. čt.: 1 Sam 1,24-28
1 Sam 2,1,4-5.6-7.8abcd

Odp.: srov. 1a (Srdce mé jása v Bohu, mém spásiteli.)
Ev.: Lk 1,46-56
Slovo na den: *Veliké věci.*

Pátek 23. 12. - připomínka sv. Jana Kentského

1. čt.: Mal 3,1-4.23-24
Ž 25(24),4-5ab.8-9.10+14
Odp.: Lk 21,28 (Vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení.)
Ev.: Lk 1,57-66
Slovo na den: *Mluvil a chválil Boha.*

Sobota 24. 12. - ferie (ráno)

1. čt.: 2 Sam 7,1-5.8b-12.14a.16
Ž 89(88),2-3.4-5.27+29
Odp.: srov. 2a (O tvém milosrdenství, Hospodine, na věky budu zpívat.)
Ev.: Lk 1,67-79

večer:

1. čt.: Iz 62,1-5
Ž 89(88),4-5.16-17.27+29
Odp.: 2a (Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.)
2. čt.: Sk 13,16-17.22-25
Ev.: Mt 1,1-25

v noci:

1. čt.: Iz 9,1-3.5-6
Ž 96(95),1-2a.2b-3.11-12.13
Odp.: Lk 2,11 (Dnes se nám narodil Spasitel, Kristus Pán.)
2. čt.: Tit 2,11-14
Ev.: Lk 2,1-14
Slovo na den: *Na zemi pokoj lidem.*
za svítání:
1. čt.: Iz 62,11-12
Ž 97(96),1+6.11-12
Odp.: *Světlo dnes zazáří nad námi, neboť se nám narodil Pán.*
2. čt.: Tit 3,4-7
Ev.: Lk 2,15-20

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	18. 12.	19. 12.	20. 12.	21. 12.	22. 12.	23. 12.	24. 12.
Antifona	122	122	122	122	122	122	122
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	122	122	122	122	122	122	122
Antifony	116	124	125	125	125	125	150
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	116	133	136	139	143	146	150
Antifona k Zach. kantiku	117	133	136	140	143	146	150
Prosby	117	133	136	140	143	147	150
Záv. modlitba	117	134	137	140	143	147	151
Modlitba během dne:							
Hymnus	123	123	123	123	123	123	123
Antifony	124	124	124	124	124	124	124
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	118	134	137	141	144	147	151
Záv. modlitba	117	134	137	140	143	147	151
Nešpory:							
Hymnus	121	121	121	121	121	121	157
Antifony	114	119	124	125	125	125	157
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1224
Kr. čtení a zpěv	115	119	135	138	142	145	159
Ant. ke kant. P. M.	128	132	135	139	142	145	159
Prosby	115	119	135	139	142	145	159
Záv. modlitba	117	117	134	137	140	143	160
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

**INFORMACE PRO PŘEDPLATITELE
TÝDENÍKU SVĚTLO**

Upozorňujeme všechny naše odběratele, kteří si přejí odebrat náš týdeník i v příštím roce, aby si přečetli informace o předplatném ve **Světle č. 42**, kde jsme podrobně všechny informovali o způsobu **placení odběru na rok 2006**.

Všichni máte v roce 2005 zaplacen 52 týdnů. Jelikož však máme letos 53 týdnů, rozhodli jsme se pro vánoční rozšířené vydání č. 52 (+53), a to pro neděle 25. 12. 2005 a 1. 1. 2006 - za prodejní cenu 8 Kč.

Číslo 1/2006 pak vyjde s datem 8. 1. 2006, dle oficiálního kalendáře 2006.

Adresy pro první číslo 2006 si již budeme chystat 21. 12. 2005, proto prosíme, abyste nám všechny změny adres, kusů apod. nahlásili včas, nejpozději do 20. 12. 2005, protože mezi svátky budeme ve většině čerpat dovolenou.

Podrobnější informace můžete získat na tel. č. 585 222 803, 585 220 626 - paní Věra Mrtvá; e-mail: mrtva@maticecm.cz nebo na adrese: Matice cyrilometodějská s.r.o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

CESTY K VNITŘNÍMU ZTIŠENÍ

Edita Steinová

(Výbor uspořádal Vincent Aucante)

Výbor z myšlenek velké mystičky 20. století, který nás má povzbudit ke každodennímu životu pod vedením Pána a naučit nás nechat ho přebývat v našem srdci. Když se naučíme žít jako jeho děti, staneme se také jeho služebníky.

Paulinky, brož., 175x115 mm, 72 stran, 85 Kč

MYŠLENKY MOUDRÝCH - O VÝCHOVĚ

MYŠLENKY MOUDRÝCH - O OPTIMISMU

Uspořádali Jan a Edita Malíkovi

Samostatné sbírky citátů a aforismů v dárkové podobě.

*Nové město, váz., A6,
počet stran neuveden,
cena za jednu knihu 118 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

**771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.**